

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Нотатки з передової

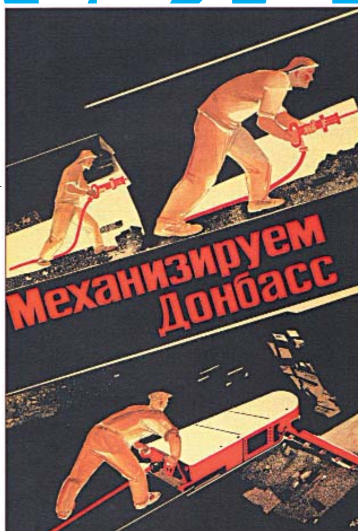
На «Небі» разом з Ангелом і Апостолом

СТОР. 8

Історія

По праву спадкової крові, або Ми захищаємо наш Донбас

СТОР. 10

До Міжнародного дня інвалідів

Допомогти тим, хто не просить, але дуже потребує допомоги

СТОР. 14

№ 233 (5983) СЕРЕДА, 3 ГРУДНЯ 2014 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

Прірва між НАТО й Кремлем глибшає

Українське питання стало основним під час учорашньої зустрічі міністрів закордонних справ країн—членів НАТО, що відбулася у штаб-квартирі Альянсу у Брюсселі. Перед загальними переговорами було проведено засідання комісії Україна—НАТО, після чого новий генеральний секретар Північноатлантичної організації Єнс Столтенберг виступив перед журналістами. СТОР. 16

Запасаємося свічками та ліхтариками

З 1 грудня Національна енергетична компанія «Укренерго» відновила графіки аварійних відключень електрики в Україні. **За інформацією пресслужби компанії**, це спричинено «необхідністю забезпечити надійну роботу об'єднаної енергосистеми України в умовах дисбалансу між виробництвом і споживанням електроенергії». Також повідомляється, що вже першого зимового дня в Києві без світла залишилися квартали в Оболонському і Дарницькому районах.

Причина від'єднань, за словами експертів і учасників ринку, проста: у країні — енергодефіцит через недостатні запаси вугілля на теплоелектростанціях і позаплановий ремонт блока № 3 Запорізької АЕС, що триватиме до 5 грудня. А поки що з настанням лютих морозів українцям радять запасатися свічками та ліхтариками. СТОР. 12

З огляду на надзвичайні виклики, парламент та уряд мають діяти злагоджено та професійно

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 2 грудня

Увесь ранок у парламенті минув під знаком політичних консультацій і домовленостей — депутатські фракції та групи узгоджували посади в уряді та керівництво парламентськими комітетами. Щоправда, перемовини тривали не в сесійній залі, а за зачиненими від преси дверима.

Голова Верховної Ради України Володимир Гройсман на початку пленарного засідання звернувся до керівників фракцій із закликом розпочати консультації зі створення коаліційного уряду та оголосив перерву в пленарному засіданні до 12.30. А обговорення запропонованих кандидатур провести з 16-ї години на вечірньому пленарному засіданні.

«Необхідно сформувати якісний професійний уряд, щоб динамічний початок нашої роботи від 27 листопада мав своє підтвердження», — сказав В. Гройсман і, з огляду на надзвичайні виклики, які постали перед країною, закликав і парламент, і уряд діяти якісно, злагоджено та професійно.

Близько опівдня Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк повідомив на брифінгу, що отримав подання від коаліції на призначення міністрів. І що в рамках коаліції узгоджуватиметься кожна кандидатура. Прем'єр пообіцяв, що до кінця дня буде сформовано новий уряд. Кожна депутатська фракція заявила, на які міністерські крісла претендує. Головною інтригою у формуванні уряду стало питання про призначення на посади міністрів іноземців. А каменем спотикання під час розподілу керівних посад у парламентських комітетах стало питання, чи віддавати представникам Опозиційного блоку так звані контрольні комітети, на чому наполягала опозиція. СТОР. 2

ПОДІЇ

Закриють більшість обмінних пунктів

Національний банк планує відкликати ліцензії на проведення валютно-обмінних операцій у фінансових компаній, які нині контролюють більшість обмінних пунктів країни. Разом із новими правилами продажу валюти на щоденних аукціонах це рішення, на думку експертів, має нарешті допомогти регуляторові побороти панічні настрої та зупинити девальвацію гривні.

Ідеться, швидше за все, про більшість обмінних пунктів, які є небанківськими, тобто належать фінансовим компаніям і розташовані за межами банківських відділень. Усі вони можуть підлягати закриттю. Однією з причин, чому НБУ вирішив прикрити обмінники, експерти називають спробу контролювати стабільність надходження валюти на готівковий ринок. Наявність валюти в касі банку повинна, теоретично, заспокійливо діяти на населення. Щоправда, у цього рішення є й можливий побічний ефект. Якщо НБУ не вдасться підтримувати достатній обсяг валюти в касах банківських відділень, весь попит, який сформується через закриття небанківських обмінників, перейде на чорний ринок. Утім, останніми місяцями цей ринок і без того процвітає.

Хліб дедалі дорожчає

Найбільший у регіоні виробник випічки — Херсонський хлібокомбінат підняв ціну на продукцію на три відсотки, і відтепер споживачам доведеться платити за хлібину чи батон в середньому на 9—10 копійок дорожче. Воно ніби й небагато, але з початку року той самий батон зріс у ціні на гривню, а це вже суттєво. Заступник голови правління підприємства Надія Дурова пояснила, що ціни змінилися через збільшення закупівельної вартості борошна на внутрішньому ринку, ціни на газ та зменшення обсягів постачання дешевого борошна вищого та першого сортів від Аграрного фонду. Нині його згодні продавати лише в обмежених кількостях і виключно для випуску соціальних сортів хліба. «З минулого літа собівартість випічки зросла на третину, але ми не хочемо шокувати споживачів, тому збільшуємо відпускні ціни поетапно. Цей процес триватиме і надалі», — пояснила Надія Дурова, **передає наш власкор Сергій ЯНОВСЬКИЙ**.

КОРОТКО

■ Із початку року оперативними підрозділами Державної фіскальної служби у Хмельницькій області виявлено 12 кримінальних правопорушень, вчинених службовими особами у сфері бюджетних коштів та державних закупівель на суму 17 мільйонів гривень, **довідалася наш власкор Ірина КОЗАК**.

■ У Запорізькій області нині зареєстровано 6997 ВІЛ-інфікованих, із них 2457 хворих на СНІД. 65 відсотків — чоловіки, 35 — жінки, **цитує інформацію Державної санітарно-епідеміологічної служби регіону наш власкор Леонід СОСНИЦЬКИЙ**.

СБУ спільно з Генпрокуратурою та Фондом держмайна повернули країні нафтопровід, привласнений російською компанією *(прес-служба СБУ)*

З огляду на надзвичайні виклики, парламент та уряд мають діяти злагоджено та професійно

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 2 грудня

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Після перерви Голова Верховної Ради Володимир Гройсман поінформував, що на консультаціях депутатських фракцій, що входять до коаліції, майже всі питання вирішено, однак залишилося ще декілька деталей, які потрібно узгодити. «Тому потрібен певний період часу, — сказав керівник парламенту. — Є розуміння того, що питання уряду треба вирішити сьогодні».

Головуючий поставив на голосування пропозицію про продовження вечірнього пленарного засідання до завершення розгляду питання про формування Кабінету Міністрів. Таке рішення підтримали 310 народних депутатів (не голосував лише Опозиційний блок майже у повному складі).

В. Гройсман також повідомив, що з метою внесення коаліцією кандидатур до складу Кабінету Міністрів о 15-й годині у сесійній залі відбудуться збори парламентської коаліції.

Після цього В. Гройсман закрив ранкове пленарне засідання.

Тим часом депутатський корпус поповнився ще двома парламентаріями: присягу народного депутата України склали Марія Матіос (Блок Петра Порошенка) та Сергій Рудик (198-й виборчий округ), котрі з поважних причин не могли скласти присягу в день відкриття сесії, 27 листопада.

Депутати вшанували хвилиною мовчання видатного письменника-шестидесятника, політв'язня, члена ініціативної групи «1 грудня» Євгена Сверстюка, котрий пішов із життя на 86-му році.

Парламентарії вітали з Днем народження свого колегу Євгенія Мураєва.

Упродовж дня в парламенті тривали зустрічі депутатських фракцій із претендентами на міністерські портфелі.

Зокрема, під час зустрічі депутатів із фракції Радикальної партії Олега Ляшка (лише ця фракція зустрічалася із кандидатами на посади в уряді не за зачиненими дверима, а в кулуарах за участю преси) з міністром оборони Семеном Полтораком, котрого за квотою Блоку Петра Порошенка знову запропоновано на цю посаду, парламентарії, багато з яких самі брали участь в АТО, звернули увагу на багато нагальних питань. Це і збільшення фінансування Збройних Сил України до рівня не менш як 3% ВВП, повернення у державну власність земель, які віддали у комерційних цілях, зокрема, ринку «7-й кілометр» в Одесі, врегулювання процедури надання статусу учасників бойових дій учасникам АТО, реформування системи військової освіти тощо.

У свою чергу, С. Полторак поінформував депутатів, що в Міноборони розпочато службове розслідування щодо забезпечення солдатів аптечками першої медичної допомоги та закупівлі медпрепаратів для потреб українського війська в зоні АТО. За словами С. Полторака, порушено дві кримінальні справи щодо тендерних закупівель, тривають перевірки на підприємствах ВПК.

Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк, Голова Верховної Ради Володимир Гройсман.

А кандидат на посаду міністра інформаційної політики Юрій Стець окреслив основні напрями діяльності новоствореного міністерства: виграш інформаційної геополітичної війни, розв'язаної Росією, розробка державної стратегії інформаційної політики, співпраця у напрямках безпекової політики з правоохоронними органами та іншими структурами влади.

Андрій Кожем'якін, Олег Ляшко, Борислав Береза, Юрій Луценко.

Під час перерви у сесійній залі відбулися загальні збори коаліції «Європейська Україна». Координатор коаліції Юрій Луценко оприлюднив імена кандидатів на посади міністрів від фракцій коаліції для подання Прем'єр-міністру.

Блок Петра Порошенка запропонував до складу уряду такі кандидатури: Юрій Зубко — віце-прем'єр-міністр — міністр ЖКГ, Олександр Квіташвілі — міністр охорони здоров'я, Айварас Абромавичус — міністр економічного розвитку, Наталія Яресько — міністр фінансів, Володимир Демчишин — міністр палива та енергетики, Сергій Квіт — міністр освіти, Павло Розенко — міністр соцполітики, Юрій Стець — міністр інформполітики.

Пропозиції «Народного фронту»: В'ячеслав Кириленко — віце-прем'єр-міністр — міністр культури, Арсен Аваков — міністр внутрішніх справ, Павло Петренко — міністр юстиції, Ганна Онищенко — міністр Кабінету Міністрів.

Крім того, «Самопоміч» запропонувала Олексія Павленка на посаду міністра аграрної політики і продовольства; Радикальна партія Олега Ляшка — ВалеріяВащевського (віце-прем'єр-міністр); «Батьківщина» — Ігоря Шевченка (міністр екології та природокористування) та Ігоря Жданова (міністр молоді та спорту).

Коаліція майже одностайно (шестеро утрималися) затвердила подання Прем'єр-міністру щодо складу уряду. Прем'єр вніс ці кандидатури на розгляд парламенту.

Президент України згідно з Конституцією запропонував на посаду міністра оборони кандидатуру чинного міністра Степана Полторака і Павла Клімкіна знову на посаду міністра закордонних справ.

Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк запропонував, щоб на вечірньому пленарному засіданні кожен кандидат на посади міністра виступив перед депутатами, розповів про своє бачення реформ і розвитку країни і відповів на їхні запитання.

Після виступів від фракцій, під час яких більшість промовців наголошували на потребі не зволікати із формуванням уряду, глава парламенту за наполяганням фракції «Самопоміч» оголосив перерву ще на годину, після чого мало відбутися представлення кандидатів на посади міністрів, їхні виступи, обговорення і остаточне голосування.

Анна ШЕВЧЕНКО.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Від влади чекають простих і зрозумілих рішень

Процес формування уряду і керівництва Верховної Ради відбувається прозоро і публічно. Таке переконання висловив учора на брифінгу Голова Верховної Ради Володимир Гройсман. Представники ради коаліції та керівники фракцій заслуховують кожного кандидата на посаду в Кабінет Міністрів персонально. Вони мають можливість поцікавитися його баченням подальшого розвитку країни. «Парламент сьогодні має продемонструвати достатньо високий темп прийняття рішень, — наголосив В. Гройсман. — Українці чекають простих і зрозумілих дій від своїх обранців». За його словами, так само оперативно новостворений уряд має перейти до формування пакета реформ. Це дасть змогу нарешті змінити життя нашої країни.

Усі учасники офіційних зустрічей, які доводиться проводити Голові Верховної Ради, наголошують на необхідності швидкого старту реформ, наголосив В. Гройсман. Цього ж від влади чекає і народ. «Немає жодного зайвого дня, жодної години, щоби ми втрачали час», — сказав він. Для цього якомога швидше треба розглянути низку важливих рішень, які стосуються децентралізації влади, підходу до формування нового бюджету. Це дасть можливість громадам самодостатньо розв'язувати свої проблеми. Серед першочергових завдань законотворців В. Гройсман назвав також вирішення корупційних проблем та удосконалення судової системи. «Не хочеться, щоби люди говорили, що ми прийшли в парламент для того, щоб зайняти свої місця в сесійній залі, — сказав він. — Я особисто прийшов, аби допомогти провести реформи в залі Верховної Ради. І все зроблю для того, щоб так відбулося».

Відповідаючи на запитання журналістів, глава парламенту підкреслив, що надзвичайно важливо підійти до процесу формування бюджету на новий рік із новою законодавчою базою — на умовах децентралізації влади. Це дасть можливість провести й інші реформи в країні, в тому числі й економічні.

Надія СМІЯН.

ФОТОФАКТ

Біля Верховної Ради України відбулась акція вкладників VAB Банку. Мета акції — звернути увагу народних депутатів на проблему повернення вкладів, особливо тих, які перевищують 200 тисяч гривень. У разі введення Тимчасової адміністрації майже 200 тисяч вкладників не зможуть отримати свої гроші.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Опозиція має намір оскаржити рішення про припинення виплат на Донбасі

Рішення РНБО про припинення виплат на Донбасі порушує 12 статей Конституції, заявила під час брифінгу в парламенті народний депутат від Опозиційного блоку Наталія Королевська.

Тож політична сила, яку вона представляє, готує звернення до Конституційного Суду, в якому йдеться про всі ці порушення. «Ми вважаємо, що рішення РНБО має бути терміново скасовано. Це страшний прецедент, який нині має місце в Україні», — наголосила парламентарій. За її словами, якщо все залишиться без змін, у влади будуть розв'язані руки для блокування виплат у будь-якому іншому регіоні, у разі виникнення проблеми в економіці. Причому для цього буде достатньо рішення РНБО та указу Президента.

«І Луганськ, і Донецьк — це Україна, — наголосила Наталія Королевська. — Єдність України має підтверджуватися не лише на словах та в гаслах, але й конкретними діями». Народний депутат також закликала лідерів політичних фракцій, представлених у парламенті, делегувати своїх членів для створення слідчої комісії для того, щоб розробити алгоритм виплат людям та мінімізувати «страшну соціальну катастрофу на Донбасі».

Опозиційний блок прийшов у парламент з головною метою — захистити права людей і їх соціальні гарантії, наголосила у своїй промові депутат.

Ще одне завдання — контроль усіх гілок влади.

Водночас представники опозиції стверджують, що готові підтримувати ініціативи своїх колег, якщо ті будуть спрямовані на соціальний захист, дотримання стандартів демократії, об'єднання країни та зростання економіки. Зокрема, ще один представник Опозиційного блоку, народний депутат Нестор Шуфрич наголосив, що в новому бюджеті необхідно передбачити компенсацію для громадян у зв'язку зі зростанням цін і падінням гривні, а також переглянути пенсійний вік для жінок. Наразі Опозиційний блок вже зареєстрував у парламенті вісім законопроектів, які нібито стосуються соціального захисту громадян.

Нестор Шуфрич також висловив занепокоєння тим, що відбувається нині на Донбасі. «Ми маємо зробити все, щоб мешканці Луганської та Донецької областей почувалися громадянами України», — сказав він. Він також наголосив, що припинення фінансування цього регіону суперечить Конституції, яка гарантує соціальні виплати, визначає рівність громадян у своїх правах, право вільного вибору місця проживання та однаковий для всіх рівень життя. «Уже зібрано 45 підписів і днями ми зареєструємо звернення до Конституційного Суду», — сказав народний депутат.

Надія СМІЯН.

Злочини проти учасників Революції Гідності мають бути розслідувані

Політична партія «Воля» виступає за впровадження інструменту відкликання народного депутата та визнання Україною юрисдикції Міжнародного кримінального суду. Про це під час брифінгу повідомив член партії «Воля» позафракційний народний депутат Юрій Дерев'янко.

За його словами, представники цієї політичної сили ініціюватимуть відповідні зміни до Конституції та законодавства.

«Якщо виборець зможе відкликати народного депутата, це дасть можливість підвищити відповідальність парламентарія. Відповідні обіцянки давалися демократичними силами перед виборами 2012 року. Переконаний, що ця ініціатива буде підтримана нашими партнерами по демократичній коаліції», — зауважив Ю. Дерев'янко.

Стосовно питання юрисдикції Міжнародного кримінального суду, то, за його словами, це дуже важливе питання, адже до цього часу злочини проти людяності, вчинені вищим керівництвом України під час розгону Майдану та Революції Гідності, не розслідувані. «Відповідні зміни до Конституції є необхідною умовою для того, щоб Україна визнала та ратифікувала статут Міжнародного кримінального суду. Це означатиме, що жоден злочин, який був вчинений або буде вчинений вищими посадовими особами, не залишиться безкарним», — наголосив народний депутат.

Для кожного українця важливо, переконаний він, аби ті трагічні події, порушення і злочини, вчинені вищими посадовими особами, були обов'язково розслідувані. «Якщо наше законодавство та правоохоронна система нині не в змозі розслідувати такі злочини, то Міжнародний кримінальний суд, його незалежні прокурори, ці злочини зможуть розслідувати», — констатував Ю. Дерев'янко.

Вл. інф.

ФОТОФАКТ

Біля Верховної Ради України відбулась акція «Відкрийте очі!», під час якої громадські активісти, медичні працівники та пацієнти вимагали не допустити призначення міністром охорони здоров'я Василя Лазоришинця.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

«Не дозволимо розхитати Закарпаття!»

З таким закликом до краян звернувся голова облдержадміністрації Василь Губаль, прокоментувавши спроби штучно розхитати ситуацію, свідченням чого є провокативні інциденти, пов'язані з національними, релігійними та культурними аспектами.

«Останнім часом почастішали спроби дестабілізації ситуації у регіоні. Ворожі сили намагаються натискати на «больові точки» з метою посіяти розбрат у краї, який завжди славився своєю толерантністю та дружнім співжиттям багатонаціональної громади. Стався прикрий інцидент із синагогою в Хусті. Є й інші випадки, які свідчать про прагнення штучно збурити Закарпаття, відомі спроби провокацій. Звісно, на них реагують відповідні державні служби. Водночас маємо звертати увагу на самі такі наміри», — ці слова голови ОДА Василя Губаля наводить його пресслужба.

Проведено й розмову з керівниками правоохоронних структур області, під час якої акцентувалося на протидії подібним спробам, а усіх краян просить не піддаватися на провокації, що їх організовують з метою дестабілізації стану справ.

«Сепаратистські рухи також неприродні для краю. Закарпаття є частиною України, і це не обговорюється. Мало того — в цьому впевнені і наші сусіди, які підтримують Україну в її виборі європейського руху та в нинішній боротьбі за свободу. Закарпатці завжди показували приклад, як жити поруч представникам різних культур і різних народів. У цьому нічого не змінилося — край сповідує повагу до кожного з краян, які національність та віру вони б не мали. Це вже у нас у крові. Пишаюся, що наш регіон є взірцем толерантності й дружнього співжиття, й вірю, що так буде і далі. Прошу краян бути пильними й водночас зберігати спокій. Не дозволимо розхитати Закарпаття!», — наголошує у зверненні керівник області.

Василь НИТКА.

Закарпатська область.

У НОМЕР

У листопаді 2014 року «Голос України» опублікував такі закони:

4 листопада, № 212
Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про лікарські засоби» щодо обігу лікарських засобів та державного контролю якості ввезених на митну територію України лікарських засобів», № 1707-VII.

7 листопада, № 215
Закон України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо вдосконалення оподаткування інвестиційної діяльності», № 1690-VII.
Закон України «Про внесення змін до додатка № 3 до Закону України «Про Державний бюджет України на 2014 рік», № 1705-VII.
Закон України «Про затвердження Загальнодержавної цільової соціальної програми протидії ВІЛ-інфекції/СНІДу на 2014—2018 роки», № 1708-VII.

8 листопада, № 216
Закон України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення», № 1702-VII.

21 листопада, № 225
Закон України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб», № 1706-VII.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Три законопроекти Тараса Батенка

Народний депутат України Тарас Батенко, член фракції «Блок Петра Порошенка», який переміг у Перемишлянському 123-му виборчому окрузі на Львівщині, вже виконав перші обіцянки виборцям. Зареєстрував у Верховній Раді аж три законопроекти.

Перший — «Про відкликання народного депутата України», який дасть можливість виборцям контролювати своїх обранців. Тарас Батенко пропонує відкликати депутатів після того, як суд встановить, що вони порушили положення Конституції, закони України або пропустили більш як половину пленарних засідань.

Ще одна причина для відкликання — систематичне невиконання депутатських обов'язків, неперсональне голосування.

Другий законопроект — «Про внесення змін до деяких законів щодо забезпечення національної безпеки України». Народний депутат за вказівкою своїх виборців пропонує відмовитись від позаблокового статусу і повернутися до зближення з НАТО, що істотно посилить позиції країни у протистоянні з російською агресією.

І третій законопроект — «Про внесення змін до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування». Народний депутат пропонує передбачити право жінок виходити на пенсію у 55 років та зменшити стаж для отримання мінімальної пенсії за віком.

Тарас Батенко — кандидат політичних наук, пройшов хорошу школу політичної та громадської діяльності. Працював доцентом Львівського національного університету імені Івана Франка, заступником голови Львівської облдержадміністрації. До обрання народним депутатом керував філією магістральних нафтопроводів «Дружба».

На виборах у 123-му виборчому окрузі (це Перемишлянський, Золочівський та Миколаївський райони — найскладніші на Львівщині) за народного депутата України Тараса Батенка проголосували 53 671 виборець — 50,89%. Його активно підтримував Герой України, колишній політв'язень Левко Лук'яненко.

Богдан КУШНІР.

Львів.

Студенти Тернопільського медуніверситету під час благодійного арт–проекту «Фото патріота» зібрали понад 20 тисяч гривень, ще 10 тисяч гривень додав місцевий меценат Тарас Демкура. За ці кошти відремонтували МАЗ і передали його бійцям батальйону «Збруч» **(на знімку)**, *повідомляє наш власкор Любов Левицька (фото надано прес–службою медуніверситету)*

Донецькі педагоги звільняються і кажуть про «втрачене покоління»

Українці на окупованих територіях залишилися без жодних засобів до існування і моральної підтримки. Про це йдеться у відкритому листі до уряду, який передала до «Голосу України» вчителька з Донецька Марина. Під листом стоїть її прізвище, проте в газеті з міркувань безпеки його не називаємо. Авторка листа разом із колегами — вчителями українських шкіл — не вперше привертає увагу до становища, в якому опинилися педагоги, котрі відмовилися працювати у закладах самопроголошеної «ДНР». І якщо вищі навчальні заклади та лікувальні установи обласного рівня перереєструються на вільній від бойовиків території, то школи — ні. Через це вчителі не отримують зарплату і змушені звільнятися, коли не бажають працювати «під крилом «ДНР».

«Ви залишили бюджетників (освітян, лікарів) на поталу окупантам, не надавши керівникам відповідних інструкцій, а трудовим колективам — повноважень задля опору в разі ухвалення адміністрацією неправочинних рішень. Тому саме ви допустили перепідпорядкування закладів освіти й охорони здоров'я «ДНР» і «ЛНР», — звертається авторка до глави уряду Арсенія Яценюка. — Це призвело до того, що освітяни й лікарі, які залишилися вірними Україні, почали (і продовжують!) звільнятися».

«Урядові гарячі лінії, до яких ми зверталися по допомогу щодо різних проблем, пропонували один вихід із ситуації — виїзд. Багато хто скористався порадою і тепер поневіряється по Україні в пошуках роботи, житла. Багато родин змушені були розлучитися, як вони думали, ненадовго, а насправді, мабуть, на роки, адже визвольна операція давно призупинена», — гірко констатує Марина.

Автор звернення передала також отримані від офіційних інстанцій відповіді на свої запити щодо виплати зарплати. В листі за підписом першого заступника міністра фінансів зазначається: «Органами Казначейства України буде відновлено обслуговування розпорядників та одержувачів бюджетних коштів згідно з вимогами постанови № 595 після повернення неконтрольованої території під контроль української влади, або переміщення установ чи населення на контрольовану українською владою територію». Ані перше, ані друге не залежить від рядових учителів.

— Я просто вже не знаю, що робити, як змінити ситуацію. Перереєстровуватися на підконтрольних Україні територіях наші школи та лікарні не будуть. Понад те, «ДНР» вимагає від закладів освіти перереєструватися в «республіці». А це означає повне підпорядкування окупантам, зміну печаток тощо. Для нас це не просто звільнення, а найголовніше: втрата всього українського на рідній для нас землі, формування нового «втраченого покоління». А що дало попереднє втрачене покоління 90-х, бачимо впродовж останніх дев'яти місяців, — каже співрозмовниця. На її думку, урядові постанови «свідчать про намагання не помічати справжньої ситуації на Донбасі, відмежуватися від проблем».

Освітянам у «ДНР» заборонили передавати інформацію до України

Тим часом, за даними начальника управління освіти «Донецької міської адміністрації» (підпорядкованій «ДНР») Андрія Удовенка, нині в обласному центрі працюють 150 шкіл та 181 дитсадок. Через небезпеку для учнів і вчителів 50 шкіл перейшли на дистанційне навчання. За словами чиновника, на уроках постійно присутні 55 відсотків учнів, а дитсадки відвідують 27 відсотків дітей. Повністю припинено навчання в будівлях чотирьох шкіл, які потерпіли внаслідок бойових дій. Колективи вчителів і учнів переведені до інших закладів.

У прес-службі «ДНР» повідомили, що в «республіці» йде збирання інформації про терміни дії ліцензій на право проведення освітньої діяльності навчальними закладами всіх типів і форм власності. «Ліцензування навчальних закладів здійснюється з метою проведення єдиної політики в галузі освіти, регулювання умов освітнього процесу, а також захисту прав громадян Донецької народної республіки на отримання освіти», — заявляють у прес-службі.

«Міністерство освіти» самопроголошеної «республіки» відзначилось і абсолютно маразматичним документом: так званий міністр освіти Ігор Костенок заборонив співробітникам усіх навчальних закладів передавати будь-яку інформацію закладам України. «Доводимо до відома, що передача будь-якої інформації про роботу всіх підрозділів системи освіти і науки ДНР до держави Україна розглядатиметься як діяльність, спрямована проти Донецької народної республіки. Дані про осіб, помічених у передачі інформації чи фінансової звітності до України, будуть передані на розгляд і для прийняття відповідних заходів до МДБ («Міністерство державної безпеки». — **Авт.**) ДНР», — йдеться в документі за підписом «міністра».

В одному з вищих навчальних закладів Донецька кореспонденту «Голосу України» повідомили, що виконуючий обов'язки ректора заборонив співробітникам спілкуватися з колишніми колегами, «які зрадили наш виш і виїхали до України». Винних погрожують звільнити з роботи — навіть після невимушеної телефонної розмови, під час якої викладач, приміром, скаржиться на те, що в «ДНР» не платять зарплату.

Андрій СЕРЕДА.

Донецька область.

Тавро сепаратиста вчителям не загрожує

Процес переведення навчальних закладів Донбасу з окупованих бойовиками територій триватиме до середини грудня. Про це повідомив на прес-конференції міністр освіти Сергій Квіт. Із зони АТО вже перебазувалися 14 вишів, більшість з яких підпорядкована МОН, решта — МОЗу та Мінкульту.

Міністр наголосив, що ініціатива щодо перебазування має йти від колективу навчального закладу. «Ми ніколи не видаємо наказ, що люди зобов'язані це зробити. Ми реагуємо на бажання колективу, — зазначив Сергій Квіт. — Основні, найбільш якісні університети переводяться».

У МОН розуміють, що, навіть маючи бажання, переїхати зможуть не всі викладачі. Хтось не захоче кинути хворих родичів, хтось відмовляється їхати, адже на новому місці роботи немає відповідної матеріальної бази (зокрема, лабораторій для технічних вишів). На тих, хто залишиться, ніхто не збирається вішати тавро «зрадника» чи «сепаратиста», наголосив міністр. Водночас діяльність вищих навчальних закладів на непідконтрольній українській владі території Київ не визнаватиме. Викладачі, які не переїхали зі своїми вищими навчальними закладами за межі окупованої території Донбасу, будуть вважатися звільненими з 1 вересня цього року.

Студенти-переселенці, котрі мають статус «вільних слухачів», до 12 грудня повинні визначатися зі своєю «альма-матер». Якщо їхній виш перебазувався на підконтрольну Україні територію, спудеї можуть навчатися там. Якщо хочуть залишитися в інших вишах — мусять офіційно до них перевестися.

Платня за навчання для контрактників не збільшиться. Якщо студент навчався за держзамовленням, то йому буде забезпечене право продовжити навчання на тих самих умовах — гроші «підуть» до того вишу, куди він захоче перевестися.

Як повідомляв «Голос України», Донецький національний університет уже розпочав навчальний рік у Вінниці. На жаль, через перереєстрацію його документів (зокрема й у Держказначействі) працівники ДонНУ тривалий час не отримували зарплатні, а студенти — стипендії. «Зарплати вже виплачуються і заборгованості за літні місяці сплачено, тобто цей процес пішов», — повідомив Сергій Квіт.

Поступово розв'язують і проблеми з житлом: за словами міністра, «студенти нині не на вулиці», університету будуть передані два гуртожитки.

Тим часом МОН розробляє процедуру, за якою випускники загальноосвітніх шкіл, бакалаври та магістри зможуть отримати документи державного зразка, навіть якщо вони з тих чи інших причин не зможуть виїхати з окупованого Донбасу цього навчального року. «Ми будемо розробляти механізми, яким чином вони зможуть отримати атестати і дипломи. Очевидно, це буде форма екстернатна, дистанційні форми навчання», — зазначив міністр. Напевно, це потребуватиме додаткових зусиль з боку учнів та студентів, але їм доведеться пройти певні формальні процедури.

Найскладніше питання: що робити зі школярами? «Ми не можемо знати і контролювати, як і чого навчатимуть дітей у так званих ДНР чи ЛНР, — каже Сергій Квіт. — Відомо, що там спалюють українські підручники, педагогів залякують». Водночас ніхто не збирається піддавати осуду за «сепаратизм» педагогів, які просто залишилися в складні часи поряд зі своїми учнями. Інше ставлення — до псевдоректорів місцевих вишів та інших функціонерів, які призначені так званими керівниками ЛНР та ДНР та підтримали ідею відокремлення від України.

Неблагонадійних чиновників від освіти помітили і за межами окупованого Донбасу. Як повідомив Сергій Квіт, за «сепаратистську позицію» було звільнено ректора Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ Сергія Алфьорова. «У нас були факти щодо сепаратистської позиції ректора Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ Алфьорова. Я звернувся до міністра внутрішніх справ, і його звільнили з посади ректора», — уточнив Сергій Квіт.

Ганна СМІЛЯНСЬКА.

Військові отримали електронні книжки

Житомирський військовий госпіталь отримав 50 електронних книжок.

У кожну з них завантажено 600 творів, спеціально підібраних фахівцями з літератури, розповів заступник голови обласної ради Руслан Годований **(на знімку ліворуч)**. Начальник госпіталю полковник медичної служби Олександр Серебряков наголосив, що така допомога дуже важлива. По-перше, тому що це увага до наших хлопців, які потребують лікування після поранень і травм, отриманих під час служби в зоні АТО. По-друге, для них це можливість із користю використати вільний час, відволікти думки на щось позитивне. Не таємниця, що більшість військових мають певні психологічні травми, а читання — один із видів корекції. Електронні книжки також передано до лікувально-санаторного центру «Дениші» та військовослужбовцям 95-ї окремої аеромобільної бригади, які перебувають на сході України. Це — гуманітарна допомога з Канади.

Олексій КАВУН.

Житомир.

Фото прес-служби Житомирської облради.

Людина, пройнята духом Віри

1 грудня увечері в Київській міській клінічній лікарні №10 помер політв'язень радянського режиму, письменник, філософ, лауреат Шевченківської премії, президент Українського ПЕН-клубу, редактор газети «Наша Віра», співзасновник ініціативи «Першого грудня» Євген Сверстюк.

Тільки найближче оточення знало, що Євген Олександрович тяжко хворів. Завжди привітний, спокійний, усміхнений, осяяний якимсь дивовижним внутрішнім світлом, він не нарікав на здоров'я, не скаржився на долю, не вантажив співрозмовників тягарем своїх проблем. Він мужньо ніс його так, як звик це робити впродовж нелегкого життя.

13 грудня Євгену Олександровичу виповнилося б 86 років. Для людського віку, може, й немало. Але той, хто ближче знав Сверстюка, щиро вважає, що ця смерть — не просто звичайний, за «стажем прожитих літ», відхід у вічність, а передчасна втрата для кожного з нас. Одна з його останніх книжок має назву «Шевченко понад часом». Так і сам він, блискучий шевченкознавець, був для багатьох понад роками. Красивий, шляхетний, як втілення українського духу.

Євген Сверстюк ніколи не претендував на звання «батька нації», він був її найвірнішим сином. Це довкола ламали списи за гетьманство і депутатство, а він просто служив Україні — чесним поглядом, твердим принципом і проникливим словом. Він не бив себе в груди, не вигукував гасел — тихо і скромно клав свого каменя у підмурівок держави.

Євген Олександрович був автором «Голосу України». Пам'ятаю наші інтерв'ю: глибока обізнаність у темі, ерудиція невичерпна і... тонкий гумор. Остання розмова не вилилася у газетні рядки. Ми тільки планували майбутню статтю. Затишний кабінет, книги, портрети і неймовірний аромат яблук із його саду. «Пригощайтеся, — припрошував господар, — я вам і додому зібрав. Передайте своїм дівчатам...». Напевно, ще довго всі ніжно-зелені яблука нагадуватимуть мені наші перекреслені плани...

Він жив і дихав свободою навіть тоді, коли її обтинали для нього табірним дротом і тюремними мурами. «Людина народжується з Господньої ласки, людина вільна від інших людей — якщо не є рабом або не почувається ним. Вона пройнята духом віри, має страх Божий, але не має страху перед іншими...», — казав Євген Олександрович. Відчуття внутрішньої свободи було для нього такою ж само природною даністю, як процес дихання. Як його Віра у Господа. Як Любов до життя. Як Надія, що наш народ вже ніколи не буде рабом...

Побратим Сверстюка Василь Овсієнко розповів про останній заповіт товариша: Євген Олександрович розпорядився, аби його поховали з церкви Різдва Пресвятої Богородиці (УАПЦ) і більше в жодне офіційне приміщення не клали. Він залишився непафосним Сверстюком і після смерті... Ще зовсім недавно ми, парафіяни, були на освяченні цього невеликого храму на київських Совках: Євген Сверстюк стояв на східцях — у вишиванці, блідий, але, як завжди, привітно-усміхнений. До нього тягнулася вервечка людей, і кожного він наділяв своїм щирим теплом.

...Не віриться, що цього тепла більше не буде. Що не вловимо променистого погляду. Не почуємо тихого слова... Осиротіла не тільки родина. Меншою на одну вільну душу стала вся Україна. Хай не тяжкою йому буде рідна земля. Вічна пам'ять. А любов, як писав Євген Олександрович у вірші до «Матері-страдниці», «не вмирає».

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Російський солдате, кидай рушницю, йди додому!

Завтра в посланні до «кишенькових» Федеральних зборів президент Росії Володимир Путін, можливо, визнає (або виправдає, або спростує...) присутність російських «увічливих чоловічків» в Україні. Мовляв, велику країну, яка «запропонувала» всьому світу свою «концепцію справедливості» і не встигає доставляти гуманітарні вантажі на схід чужої країни (читай: підвозить сепаратистам надпотужну зброю, мародерствує і вивозить трупи своїх солдатів), поступово відключають від світової цивілізації й змушують потрясти ядерною валізкою. Але, звичайно, у посланні не буде жодного слова про те, що в Україні вже загинули тисячі російських «відпускників» і що регулярні війська РФ бомблять мирне населення Донбасу, і що Україна — волелюбна країна й без зовнішнього втручання має право на самовизначення й незалежність. Як, утім, і кожна країна. Але скільки б не намагався головний політичний наперсточник Кремля, дедалі більше росіян уже прозрівають: агресія Росії, що опинилася за опущеною іржавою завісою, вже дуже очевидна. А сама країна з багатою духовною спадщиною стоїть на шляху самоліквідації. І незважаючи на «профілактичні» бесіди ФСБ, «душевні» розмови з начальством, будівельний бум нових «таборів для біженців», сміливі росіяни не бояться ходити на антивоєнні мітинги й на особистих сторінках у соцмережах виставити статус у підтримку нашої країни. І вибачитися перед українцями за те, що вони росіяни.

Антивоєнний пікет у Москві.

Фото з архіву Марка Гальперіна.

Марко МАРИЧ (театральний художник, Красноярськ):

— Телевізор, який і раніше дивилися час від часу, давно в родині не включаємо, з самого початку «злодійської» Олімпіади. Є комп'ютер і Інтернет, начебто почуваєш себе убезпеченим від інформаційної агресії й кремлівської пропаганди. Насправді ж це мало рятує, оскільки думка навколишніх створюється не тільки телебаченням і радіо (прослуховування випуску новин, наприклад, у транспорті залишає в стані повного очманіння від безпринципності й підлості журналістів і їх роботодавців). Але за останній рік переконався, що інформаційне середовище — це не головний фактор, що перетворює росіян на агресивних «кримнашистів». Як приклад є фраза одного «захисника росіян» — «дивився радянські фільми про війну й патріотизм». Цього йому виявилося досить, щоб іти вбивати громадян України. Імперське виховання, неповага до всього «закордонного» (цим просочене майже все молодіжне середовище) і заперечення української державності. А тепер уявіть виховання в російському армійському середовищі або в православно-релігійному. Діапазон тільки між тим, що Україна це взагалі «наше» (бо входила до складу імперії й у СРСР), і тим, що Україна просто територія (псевдодержава). Отож усе це в «підкірці», без усякого ТБ і пропаганди. Людина може бути розумною, освіченою, творчою, з ліберально-демократичними поглядами й водночас співати з усіма «кримнаш». У цьому ви вже переконалися на величезній кількості прикладів — від Соловйова до Ходорковського, нема сенсу перераховувати.

Україні треба буде пройти дуже довгий і важкий шлях, перш ніж стати самостійною й незалежною державою. Набагато складніший, ніж пройшли Литва, Латвія й Естонія. Ці країни менші територіально, населення національне більш однорідне, їм у рази було простіше навести порядок. І там не було такого «кремлівського тиску». У будь-якому разі я вірю у вашу перемогу. Слава Україні!

Владислав ТОЦЬКИЙ (філолог, член спілки журналістів Росії, Магнітогорськ):

— Останнім часом мене, та й не мене одного, не полишає відчуття катастрофи, що насувається. Росія живе в атмосфері замінованої психіатричної лікарні. Ще кілька місяців тому всі навколо, від бомжів до професорів, говорили тільки про Україну, «київську хунту» і «звірства карателів». Говорили, палаючи праведним гнівом, люто потрясаючи кулаками й геть-чисто забувши при цьому про власні біди, яких у мешканців Росії цілком достатньо. Потужна машина телезомбування — це єдине реальне досягнення чекістської мафії, котра захопила владу в Росії, гідне того, щоб увійти в історію разом з геббельсівським міністерством пропаганди. Але навіть вона тепер дає збої. Люди, яким миттєве захоплення Криму й вітіюваті виступи імперських телепроповідників спочатку запаморочили голови, сьогодні з гіркотою й здивуванням озираються навколо. Де обіцяне їм «підняття з колін»? Де обіцяний Путіним «великий російський світ», перед яким схиляються й тріпотять інші народи планети? Де товарний достаток і гроші, які сипляться з неба на простих росіян? Де все це? Варто лише відірватися від телеящика й роззирнутися, щоб зрозуміти: нічого цього в природі немає. І ніколи не буде. А що ж є в Росії, куди так хочуть обдурені путінськими заклинальниками жителі Східної України? Є принизлива бідність величезної частини населення, є зростаючі з кожним днем безробіття й інфляція. Є інфраструктура, що руйнується, є вмираюча разом із хворими медицина, є дика злочинність, з якою вже давно ніхто не бореться. Є освіта, що остаточно деградувала, яка вчить любити президента й правильно молитися. Є найбільші у світі зарплати та пенсії в кремлівських чиновників і депутатів і найменші зарплати та пенсії для простих громадян. Є покинуті міста і села. Вимерлі села від Далекого Сходу до західної Росії. І є Москва, яка за роки правління Путіна вже викачала із країни все, що можна, і тепер сама стоїть на порозі краху, задихаючись від своїх фекалій. І ще є багатотисячний вантаж 200 — таємний підсумок ганебної війни проти волелюбної України. Війни, розпочатої ошалілим кремлівським недофюрером, що лише збільшила й зробила очевидним для всього світу факт повного політичного, економічного та морального безсилля російської влади. Розіркавши й згубивши все, що тільки можна, не в змозі зробити Росію нормальною європейською країною, путінські необільшовики намагаються силою зброї, пропагандою й репресіями повернути час назад, щоб урятувати свої жалюгідні шкури. Українці показали, що вони сильні й вільні люди, які не терпітимуть такого, і скинули своїх мерзотників у прірву. Тому саме слово «Майдан» змушує російських мерзотників корчитися як чортів від ладану. Україна дала світу новий вогонь. Священний вогонь свободи, у якому неминуче згорять усі, хто звик вважати людей нерозумним бидлом. Усі, хто вміє тільки красти й брехати, і жити за рахунок зневажуваної ним «черні». Час уже близько. Розпочавши війну з Україною, путінський режим остаточно прирік себе на безславну загибель. Росіяни починають розуміти, що їх знову обдурили. І в тому, що їм нема за що купити їжі й нема на що лікувати дитину, винуваті зовсім не Обама та Ярош.

Аніта ЖУРАВІНА (вчитель, Москва):

— «Ніколи не думав, що житиму в епоху фашистської Росії». Це слова мого друга з України. Я теж ще рік тому не могла собі цього навіть уявити. Росія і фашизм, здавалося, несумісні, взаємовиключні поняття. А сьогодні війська РФ окупують схід України. Росія веде неоголошену війну з Україною, яку кремлівська пропаганда брехливо називає громадянською. Пишу «Росія», але... повірте, не вся Росія сліпа, глуха, путінізована. Я хочу, щоб в Україні знали, що ця війна в нас одна. Вона прийшла й у наші домівки теж. І ми, росіяни, відчуваємо провину й відповідальність за кожен її день. У нас не стріляють. Але ми разом з нашими братами читаємо зведення, чуємо вибухи і ховаємо загиблих. Нам нестерпно бачити, як по українській землі йдуть колони російської техніки. Я кажу за тих людей, разом з якими виходжу на антивоєнні акції, хто допомагає волонтерам на фронті й у шпиталях, хто тут, у Росії, говорить правду про війну українців за Батьківщину. Ми разом. Робимо все, що можемо. І віримо: поранена горда Україна вистоїть і переможе!

Михайло ЖУКОВ (блоггер, Хабаровськ):

— Почнемо з того, що росіянинові елементарно нема чим пишатися, тому єдине, що йому залишається — це згадувати колишні перемоги. Тут ми зустрічаємо першу ментальну пастку: росіяни пам'ятають перемоги, але не пам'ятають/не знають, яким коштом вони діставалися — у шкільних підручниках історії, у найкращому разі, написано лише кілька речень на цю тему.

Наприклад, перемоги Російської імперії — це ще більше закріпачення селян, ще більша нерівність, підвищення податків, падіння культурного й соціального рівнів, адже весь державний потенціал працює на війну, і государям потрібні були люди, на яких можна опертися, а натомість вони (імператори) щедрою рукою роздавали землі й селян своїм наближеним. СРСР закидало м'ясом ворожі армії, попутно роздуваючи пропаганду комунізму до незбагненних масштабів. Путінська РФ, судячи з усього, вирішила увібрати в себе всю мерзенність військової машини своїх попередників: неправда, терор і поневолювання чужих народів; без пощади, і до «ворога», і до власних солдатів та громадян — і все це на тлі розкрадання бюджетів і фондів держави в приватні кишені сучасного «російського дворянства».

Але якою б мерзенною ця військова машина РФ не була — росіяни їй раді. Раді через незнання наслідків. Досить згадати щирий подив «кримнашистів», коли економіка Росії почала згинатися й стискуватися під натиском санкцій — такого в підручниках історії вони не читали. Адже там за абзацом про чергову перемогу починається нова глава, а не розповідь, як доводилося розгрібати її наслідки (введення податків на бороди й пічні труби; посилення цензури; рабська праця в кар'єрах з видобування руди й вугілля тощо). Але є інтелектуальні, освічені люди, які вміють читати між рядків і не тільки підручники, а й сторонні джерела — та сама «п'ята колона» у РФ. І ми знаємо, що військова перемога — це не перемога зовсім, а виснаження країни, мільйони зламаних життів... Тому ми низько кланяємося українцям у ноги й дякуємо, що відносно невелика нація робить величезний подвиг перед людством, стримуючи агресора, і робить величезну послугу росіянам, даючи час зупинитися, подумати, усвідомити, виправитися... Слава Україні!

Данило МИТРОФАНОВ (інженер, Москва):

— Я знаю, що російські солдати в Україні є. Тільки ледачий росіянин нині не говорить про те, що, мовляв, США допомагає Україні. Тільки ледачий не наполягає на тому, що ми «дамо США прикурити». «Америка, Америка, Америка...» — кричать у Росії й при цьому вимагають доказів присутності... своїх військ у сусідній державі. Але як можна цього вимагати, якщо докази ці спричинять війну. Але от тільки її навряд чи винесе режим. І як можна забути нахабну брехню офіційної Москви про неприсутність російських військ у Криму. А потім раптом виявилося, що «увічливі чоловічки» таки були. Але про це навіть говорити огидно.

На жаль, багато громадян Росії зазомбовані ненавистю до України. Два роки тому я їздив у Грузію з почуттям провини. А побачив людей, які переповнює любов до мене, росіянина...

Я був у Києві, навіть одну ніч провів на Майдані. Але яка то була ніч! Почуття непереданої свободи! Я завжди любив українців, але це протистояння додало ще більше поваги. Українці нам допомагають своїм прикладом!

Підготувала
Наталя ЯРЕМЕНКО.

ТРАГЕДІЯ ЧИ СТАТИСТИКА?

На Донбасі вже загинуло майже шість тисяч «посланців Кремля»

Тіла загиблих російських військовослужбовців, які воюють на боці сепаратистів, але яких в Україні за офіційною версією Кремля нібито й нема, почали вивозити із зони воєнних дій на Донбасі в Російську Федерацію ще в травні. Їх вивозять і сьогодні. В інтерв'ю «Голосу України» російська правозахисниця Олена Васильєва, котра в соцмережах створила групу «Вантаж 200 з України в Росію», розповіла про те, скільки платять російським солдатам, які воюють на українській території, про пересувні крематорії, про відмови росіян їхати воювати на Донбас.

— Скільки на сьогодні, за вашим даними, російських військовослужбовців зникло безвісти й скільки загинуло?

— Уже майже шість тисяч, але військові кажуть: цифри в рази більші.

— Чи часто солдати з Росії відмовляються їхати воювати на Донбас?

— Практично в кожній військовій частині є такі відмови. Викликано це декількома факторами. Зокрема, розуміють: підписували контракт і йшли захищати Батьківщину від зовнішнього ворога, а не нападати на сусідні республіки. Багато хто знає, що в них не буде статусу учасника бойових дій, а отже, і пільг.

— Яке покарання за це передбачене?

— Військовослужбовцям нічого не загрожує, якщо звернуться до адвокатів. Вони можуть розірвати контракт, занедужати, взяти відпустку, що вже і роблять. Але більшість утримує заробіток, невиправдана хвацькість і сором перед товаришами по службі. Звісно, є величезний тиск з боку вищих начальників.

— Скільки Росія платить військовослужбовцям, які беруть участь у війні на Донбасі?

— Правильніше ставити запитання: скільки обіцяють платити, оскільки виплати затримуються. Переважна більшість контрактників вирушає в склади своїх військових частин за основний заробіток за контрактом. Це 30—40 тисяч рублів на місяць. Фахівцям, які вміють керувати сучасною технікою, переводили передоплату до 10 тисяч доларів. Нині повідомляють, що з виплатами «накололи». Гроші йшли через Ігоря Стрєлкова (з 12 травня по 14 серпня командував збройними силами «ДНР») і його оточення. Багато хто нічого не одержали, хоча обіцяли по 200 тисяч рублів на місяць.

— Чи відомо вам про пересувні крематорії, у яких спалюють загиблих солдатів на сході України?

— Про пересувні крематорії першим у травні 2014 року заявив отаман війська Донського на сайті «Новоросії». Він розповідав, що їм доводиться спалювати тих, кого вже не упізнати. У червні голова уряду РФ заявив, що на навчання відправлено шість мобільних крематоріїв. На сторінці групи «Вантаж 200 з України в Росію» у Facebook очевидці писали, що мобільні крематорії прикопані в полях на Донбасі і їх періодично експлуатують. Місця стихійних поховань загиблих російських військових на контрольованій терористами території ми з волонтерами позначили на мапах і передали українській та російській сторонам. Нехай вони самі домовляються. Уже є багато випадків, коли російські військові попереджають українських солдатів, по яких точках буде обстріл, щоб ті вийшли з небезпечних місць. Ми зобов'язані робити все, щоб припинити цю війну й повернути мир у наші домівки. Найголовніше — дати людям віру й надію на щасливе майбутнє. Вірю, що майбутнє в Україні є.

Сергій АЛЕКСАНДРОВ.

Про пересувні крематорії першим у травні 2014 року заявив отаман війська Донського на сайті «Новоросії»

Вимушені переселенці отримали офіційний статус

Внутрішньо переміщені особи тепер існують не тільки фактично, а і юридично. Після підписання Президентом України Петром Порошенком Закону «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» вимушені переселенці із зони проведення АТО отримали офіційний статус. Уже тільки цей факт експерти одностайно називають хоч і досить довгоочікуваним, але все ж здобутком. Та крім цього законодавець прописав у нормативно-правовому акті найвищої сили і тим самим закріпив ще кілька принципових моментів.

Коли усе залежить від одного документа

Факт внутрішнього переміщення підтверджується **довідкою про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи**. Таким чином, на сьогодні це — єдиний передбачений законодавством документ, що підтверджує статус вимушених переселенців. Процедуру його отримання чітко прописано в законі про права та свободи внутрішньо переміщених осіб.

Отож, за довідкою потрібно звернутися до структурного підрозділу місцевої держадміністрації з питань соціального захисту населення за місцем фактичного проживання із заявою про отримання довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи.

Важливо пам'ятати! Заяву необхідно подавати особисто. За дітей, дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, недієздатних осіб або за тих, чия дієздатність є обмеженою, заяву мають подавати законні представники. Якщо ж діти (у тому числі і сироти та позбавлені батьківського піклування) прибувають без супроводу, заяву від їх імені подають органи опіки та піклування.

Заява повинна містити таку інформацію про заявника:

- прізвище, ім'я, по батькові;
- громадянство;
- дата і місце народження;
- стать;
- відомості про неповнолітніх внутрішньо переміщених осіб, які прибули разом з ним (у разі необхідності);
- відомості про зареєстроване та фактичне місце проживання;
- адреса, за якою з особою можна вести офіційне листування або вручати офіційну кореспонденцію, та номер телефону;
- обставини, що спричинили внутрішнє переміщення;
- декларація особи про непричетність такої особи до скоєння злочинів або співучасті у злочинах;
- відомості про житлові, соціальні, медичні, освітні та інші потреби;
- згода на обробку персональних даних відповідно до Закону «Про захист персональних даних».

До оформленої заяви потрібно прикріпити:

- документ, що посвідчує особу та підтверджує громадянство України, або тимчасове посвідчення, що підтверджує особу громадянина нашої країни;
- у разі наявності — документ, що підтверджує факт проживання на території, з якої здійснюється внутрішнє переміщення. У цьому разі йдеться про: військовий квиток з відомостями про проходження військової служби; трудову книжку із записами про здійснення трудової діяльності; документ, що підтверджує право власності на нерухоме майно.
- при необхідності — свідоцтво про народження дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

У випадках, коли заяву на отримання довідки подає законний представник, додатково необхідно надати: документ, що посвідчує особу законного представника та що підтверджує його повноваження як законного представника (крім випадків, коли законними представниками є батьки (усиновлювачі).

Пам'ятайте! Довідка про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи **видається** структурним підрозділом місцевої держадміністрації з питань соцзахисту населення **в день подання заяви,** підписується та засвідчується уповноваженою посадовою особою цього структурного підрозділу **без сплати будь-яких платежів та зборів**, включаючи і першу видачу такої довідки, і повторну — у разі втрати, пошкодження або для продовження її дії. При порушенні одного із цих пунктів особа має право звернутися до суду щодо оскарження протиправних дій чи бездіяльності такого органу та його посадових осіб. **Термін дії** довідки становить **шість місяців** з моменту її видачі.

Щоправда, в отриманні довідки або ж продовженні її дії може бути і відмовлено. Це можливо у випадках, коли вичерпано обставини, що спричинили внутрішнє переміщення, або ж державні органи влади матимуть відомості про подання переселенцем завідомо неправдивих даних. Між тим рішення про відмову можна оскаржити в суді. Так само не вдасться отримати її і в разі втрати документа, що посвідчує особу та підтверджує громадянство України. Тільки після відновлення цих документів за довідкою можна буде звернутися повторно.

При поганій поведінці можуть позбавити довідки

Чи не вперше прописано законодавчо і **процедуру скасування довідки** і, як результат, — позбавлення офіційного статусу внутрішньо переміщеної особи. **Підстави** для цього можуть бути суто формальні: подання заяви про відмову від довідки, повернення особи до покинутого місця постійного проживання або ж її виїзд за кордон. А також «каральні»: за подання недостовірних відомостей та **скоєння переміщеною особою злочину**. До останнього, зокрема, належать і дії, спрямовані на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу або на захоплення державної влади в Україні. А також посягання на її територіальну цілісність і недоторканність, вчинення терористичного акту, створення терористичної групи чи терористичної організації, фінансування тероризму та навіть публічні заклики до вчинення теракту. Відтак «утікачі з Донбасу», які на території вільної України агітуватимуть за так звані «народні республіки», щонайменше втрачатимуть юридичні підстави для отримання соцзахисту з боку офіційного Києва. Понад те, відповідні органи зобов'язані невідкладно повідомляти про це Міністерство юстиції України з метою стягнення з такої особи відшкодування витрачених з державного та місцевого бюджетів коштів на її соцзахист.

Уперше офіційно прописано і обов'язки переміщених осіб. Серед них — вимога дотримуватися Конституції та законів України, повідомляти про фактичне місце проживання протягом 10 днів та протягом цього само періоду повідомляти про зміну фактичного місця проживання або про повернення до покинутого місця проживання. Раз на шість місяців з'являтися до відповідного структурного підрозділу уповноваженого органу міграційної політики. Ще один обов'язок — відшкодувати фактичні витрати, понесені державним та місцевим бюджетами у разі виявлення подання ними завідомо неправдивих відомостей для отримання довідки про взяття на облік.

Довідка про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи відкриває шлях до отримання допомоги від влади. Йдеться і про компенсацію вимушеним переселенцям від держави витрат на оренду житлового приміщення строком на півроку. Спрощує вона і процес взяття на облік переселенців у центрах зайнятості. Згідно із законом, зареєстрована внутрішньо переміщена особа, яка звільнилася з роботи на території проведення АТО, навіть за відсутності документів, що підтверджують факт звільнення, періоди трудової діяльності та страхового стажу, реєструється як безробітна та отримує допомогу з безробіття, соціальні та інші послуги відповідно до чинного законодавства. Щоправда, до отримання документів та відомостей про періоди трудової діяльності, заробітну плату (дохід), страховий стаж допомога з безробіття цим особам призначається у мінімальному розмірі, встановленому законодавством України на випадок безробіття.

Полегшено і саму **процедуру звільнення** для осіб, що мешкали і працювати на території проведення АТО. Ті, хто не встиг оформити відповідні документи, для набуття статусу безробітного і отримання допомоги з безробіття та інших соціальних послуг можуть припинити трудові відносини, **лише надавши нотаріально посвідчену письмову заяву про припинення працівником трудових відносин з підтвердженням того, що ця заява таким громадянином надіслана роботодавцю рекомендованим листом** (з описом вкладеної до нього заяви). Іншими словами, заяву про звільнення потрібно написати у двох екземплярах. Із ними піти до нотаріуса, щоб той офіційно засвідчив справжність цих документів. Далі — один варіант потрібно рекомендованим листом, обов'язково з описом, надіслати на адресу роботодавця. Другий разом із довідкою з пошти надати у Центр зайнятості.

Між тим і експерти, і навіть сам Президент Петро Порошенко зізналися: цей закон навряд чи можна назвати ідеальним. І, найімовірніше, його положення доопрацьовуватимуться.

Нагадаємо! Кабінет Міністрів України своєю постановою затвердив порядок виплати пенсій та інших видів соцдопомоги мешканцям районів Донбасу, в яких проводиться АТО. Надалі отримувати передбачені законодавством України кошти та виплати жителі неспокійних регіонів зможуть лише за умови переїзду звідти та отримання довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи. Як результат — вчасно отримувати кошти зможуть лише ті, хто виїхав із зони проведення АТО і офіційно отримав статус внутрішньо переміщеної особи. Зробити це треба встигнути до 31 грудня цього року. Принаймні саме такий кінцевий термін затверджено постановою Кабміну №637. Офіційно звучить це так: «Установити, що призначення та продовження виплати пенсій (щомісячного довічного грошового утримання), довічних державних стипендій, усіх видів соціальної допомоги та компенсацій, матеріального забезпечення, надання соціальних послуг за рахунок коштів державного бюджету та фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування особам, які переміщуються з тимчасово окупованої території України та районів проведення антитерористичної операції, здійснюються за місцем перебування таких осіб на обліку, що підтверджується довідкою, виданою згідно з Порядком оформлення і видачі довідки про взяття на облік особи, яка переміщується з тимчасово окупованої території України або району проведення антитерористичної операції.

Зазначені виплати, що призначені або продовжені відповідним особам до набрання чинності цією постановою, здійснюються за фактичним місцем їх проживання (перебування) у разі видачі їм до 31 грудня 2014 р. такої довідки».

Щоправда, влада обіцяє: навіть тим, хто не встигне вчасно оформити ці довідки, пенсії і далі нараховуватимуться. Просто отримати їх можна буде лише після переїзду на мирну частину України та отримання офіційного статусу вимушеного переселенця.

Богдан ЛАВРЕНЮК.

Інфографіка Укрінформу.

Довідка про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи відкриває шлях до отримання допомоги

Війна війною, а будувати треба

Вихід зі становища — реконструкція приміщень під житло

Як тільки Сєвєродонецьк визволили від бойовиків «ЛНР» і лінія вогню відійшла на десятки кілометрів уперед, холдингова компанія «Мрія-Інвест» повернулася до своїх планів. Щоправда, їх довелося значно підкоригувати. Від артобстрілів під час ведення бойових сутичок у самому місті, на його околицях, а особливо в сусідньому Лисичанську постраждало чимало соціальних і житлових об'єктів. Досвідчені фахівці «Мрії-Інвест» у цьому випадку були максимально задіяні в проведенні експертизи, складанні проектно-кошторисної документації та безпосередньо в реконструкції таких об'єктів. Зокрема, група фахівців, провівши експертизу дев'ятиповерхового будинку в Лисичанську, пошкодженого снарядами, на жаль, винесла невтішний вердикт: відновленню не підлягає. Із трьох його секцій тримається тільки одна, тому сенсу ремонтувати величезний будинок немає.

Взагалі, треба зазначити, що останнім часом здебільшого йдеться про реконструкцію старих об'єктів, аніж про нове будівництво. Цьому є пояснення, передусім пов'язане з матеріальним станом населення. Останній рік люди живуть у полоні страху, ставлячи під сумнів своє подальше благополуччя, і відкладають кошти на «чорний день». Та й будівельники, правду кажучи, теж побоюються, чи зможуть успішно завершити проект. Адже не можна виключати, що фундамент будинку піднімуть — і гроші закінчаться. Ціни на матеріали й послуги, як відомо, зростають стрімко й на перспективу сьогодні розраховувати досить небезпечно. Скажімо, був розрахунок на затребування нового житла з боку переселенців, які виїхали із зони проведення АТО й осіли в Сєвєродонецьку. Частина з них представляє малий і середній бізнес і, очевидно, має певні кошти. Однак така тенденція не з'явилася. Сьогодні ніхто із заможних переселенців житлоплощу в Сєвєродонецьку не купує, тим паче не інвестує в будівництво майбутніх квартир. Люди сподіваються, що Луганськ незабаром визволять, і вони повернуться додому. Одне слово, у Сєвєродонецьку вкорінюватися не планують, хоча й перевели сюди свій бізнес. Отож на цю категорію людей розраховувати не доводиться.

З другого боку, у Сєвєродонецьку є чимало будинків, які руйнує час і безгрошів'я їх власників. У роботі «Мрії-Інвест» сьогодні кілька проектів з реконструкції таких об'єктів, на базі яких створюються житлові будинки.

— Наразі ми закінчуємо реконструкцію гуртожитку в житловий будинок по Маяковського, 10. Тут два пускові комплекси, один з яких ми здали в листопаді — в ньому 30 квартир, а другий плануємо здати до Нового року, — розповідає генеральний директор АТ «Мрія-Інвест» Сергій Поркуян. — До робіт на цьому об'єкті приступили на початку 2013 року, але з квітня по серпень цьогоріч була вимушена перерва, пов'язана з воєнними подіями. Обстановка тоді була дуже тривожною. Зізнатися, думали навіть взагалі згорнути свою діяльність. Але у вересні бадьоро підняли голову й поставили собі за мету здати цей об'єкт до Нового року. Раніше це був гуртожиток професійно-технічного училища, яке перебувало в комунальній власності міста. З міською радою ми уклали договір про його реконструкцію, розробили проект. Вийшло 55 квартир — одно- і двокімнатних. Це такий бюджетний варіант. Половину квартир забере місто й роздаватиме їх по черзі. Нарешті люди одержать безплатні квартири! Свою половину ми продали на вільному ринку нерухомості. По суті, це був експеримент — негабаритні бюджетні квартири в старому районі міста. Утім його можна назвати успішним. За моїми даними, на квартирній черзі в міськвиконкомі — приблизно одна тисяча людей. І те, що ця черга трохи просунеться, я вважаю гарним знаком. Закінчуємо також будинок на території житлових комплексів «Оберіг» та «Оріана», думаємо здати його до весни. Правда, планували до Нового року, але через проведення АТО за узгодженням з мешканцями терміни перенесли. Хоча намагаємося віднайти кошти, щоб усетаки порадувати людей чудовим новорічним подарунком — ключами від новеньких квартир. Крім того, сьогодні ведемо перемовини з інвесторами про початок реконструкції колишнього психоневрологічного диспансеру під житловий будинок на 32 квартири. Як тільки будуть кошти — здамо об'єкт до літа—осені наступного року.

Не просто дім, а середовище для проживання

Фішка «Мрії-Інвест» — створення житлових комплексів. Тобто компанія виступає не просто як будівельна фірма, а в ролі девелоперської. У цьому випадку її діяльність полягає в істотній зміні будинку, його збільшенні або самій реконструкції, у результаті чого буде змінено не тільки зовнішній вигляд споруди, а й земельної ділянки загалом. Головне завдання девелопера — це оптимальне співвідношення термінів, витрат і якості виконаної роботи. Тому багато замовників віддають перевагу саме таким спеціалізованим компаніям, які виконують роботу з урахуванням усіх переваг і побажань замовника. «Мрія-Інвест» розробляє проекти, будує, здійснює інвестиційну діяльність, здає в експлуатацію, допомагає створювати товариство співвласників квартир і створює середовище в цьому комплексі. У закритий огороже двір, наприклад, можна потрапити, тільки пройшовши повз консьєржа. Компанія принципово кладе дорожню й тротуарну плитку, а не асфальт, у під'їздах ставить тільки скляні двері й робить тільки скатні, а не плоскі дахи, проводить озеленення, саджає дерева, квіти. Одне слово, створює середовище для комфортного проживання. І ще одна особливість компанії — спеціалізація на низькоповерховій забудові. Чому?

— Бо це здешевлює зведення будинку, оскільки немає ліфта, а отже, і вартість квартир, — пояснює Сергій Поркуян. — Але ми пішли далі. Зводимо будинки з мансардним поверхом. Вони, до речі, дуже популярні, їх розкуповують передусім. І популярні цокольні площі. Мешканці першого поверху роблять сходи, і в них виходять дворівневі квартири. А хто на четвертому поверсі — купує мансарди. І виходять квартири до 200 кв. м. Це авторські розробки фахівців нашої проектної групи. Вони виявилися привабливими для інших регіонів країни й дають нам можливість мати будівельні майданчики поза Сєвєродонецьком. Скажімо, сьогодні ми готуємося втілити свої проекти у Хмельницькій і Київській областях.

І все-таки сьогодні головним завданням будівельної компанії залишається відновлення зруйнованих об'єктів у результаті бойових сутичок операції АТО. Відомо, що з резервного фонду Кабміну Луганській області для ліквідації наслідків руйнувань виділено 150 млн. грн. Крім того, на відновлення об'єктів у прифронтових населених пунктах — Станиці Луганській, Кримському, Трьохізбенці та ін. виділяються кошти різними міжнародними фондами, організаціями і програмами. До відновлення зруйнованого можна приступати вже зараз, але працювати під снарядами будівельники не можуть. Як і всі люди Донбасу, вони чекають миру і творчої роботи.

Алла АНТІПОВА.
Луганська область.

На знімку: Сергій Поркуян.

Фото з архіву С. Поркуяна.

Врятуватися з полону допоміг... подвиг діда

Сумчанин старший лейтенант Юрій Смирнов, якого проросійські найманці три місяці тримали у полоні, нині відновлює сили вдома. Його врятували витримка і віра у справедливість визвольної війни. А ще — героїчний дід, який здійснив подвиг у далекому 1943 році.

Юрій потрапив у полон у День Незалежності у місті Моспине, що неподалік Іловайська. Їх оточили військові без розпізнавальних знаків і, погрожуючи розстрілом, наказали вийти з машини... А після цього — 87 днів полону. Сон на картонках, сухі макарони або каша на сніданок і вечерю. 22-річного юнака постійно схиляли перейти на бік супротивника, утім молодий офіцер категорично відповідав: «Ні!». Звільнитися з полону допомогло диво. Під час Другої світової війни його дід здійснив подвиг, за який отримав високу бойову нагороду. Ця інформація дійшла до сепаратистів, котрі вирішили відпустити Юрія.

Владислав ЖМУРКОВ.
Сумська область.

АКТУАЛЬНО

Генератор виготовили у позаробочий час

До Слов'янська доставлено модульний генератор виробництва Коростенського заводу теплотехнічного обладнання. Він дуже простий в установці й обслуговуванні та підходить для будь-якого твердого палива. По суті, модуль — це вже готове приміщення з обладнанням, для якого не потрібен навіть фундамент. Досить поставити на підготовлене місце, врізати дві труби — і він запрацює. Модуль здатний обігріти близько чотирьох тисяч квадратних метрів площі. Це може бути, наприклад, дитячий садочок.

Вартість теплогенератора — 400 тисяч гривень. Співробітники заводу виготовили його в позаробочий час як подарунок. Свою ініціативу пояснюють просто: після аварії на ЧАЕС курортний Слов'янськ гостинно приймав дітей з Коростеня. Пам'ятає це і виконувач обов'язків міського голови Слов'янська Олег Зонтов, який працював тоді в одному із санаторіїв, де оздоровлювалися діти з Полісся. Тепер він прибув до райцентру як керівник делегації, що приймала подарунок. Незабаром Коростень і Слов'янськ можуть стати містами-побратимами. Проект договору про співпрацю, запропонований виконавчим комітетом Коростенської міськради, вже передано колегам з Донеччини.

Олексій КАВУН.
Житомирська область.

Учасники бойових дій — із власною землею

У Львівській області для учасників бойових дій на сході України виділили 846 земельних ділянок. Із них — 814 для ведення садівництва, 23 — для особистого селянського господарства, дев'ять — для індивідуального будівництва.

Головне управління Держземагентства вже надало дозвіл для розробки проектів землеустрою для відведення цих ділянок у власність. Військовослужбовці отримають понад 120 гектарів земель. Найбільше ділянок надали військовослужбовцям у Пустомитівському, Яворівському та Кам'янка-Бузькому районах, землі яких розташовані неподалік обласного центру і мають попит.

Богдан КУШНІР.
Львівська область.

Для бійців — електронні книги з Канади

У Чернівецькому військовому госпіталі міський голова Олексій Каспрук разом із представниками громадської організації «Волонтерський рух Буковини» передав 15 електронних книжок канадської фірми «Kobo» пораненим бійцям.

Загалом, **повідомляє БукІнфо**, волонтери ГО «Волонтерський рух Буковини» за підтримки Чернівецької міської ради забезпечать вручення електронних книгочиталок пораненим у зоні АТО бійцям, які проходять лікування та реабілітацію в госпіталях Харкова, Одеси, Вінниці, Ужгорода, Луцька, Тернополя, Львова, Івано-Франківська, Рівного, Білої Церкви та Хмельницького.

Електронні книжки передані як гуманітарна допомога України Конгресом українців Канади та комітетом «Євромайдан Канада». У підсумку, такі читанки отримають 2000 поранених.

До речі, Чернівецька міська рада допомогла розмитнити та доправити цей товар.

Сергій СУЛИМА.
Чернівецька область.

На «Небі» разом з Ангелом і Апостолом

НОТАТКИ З ПЕРЕДОВОЇ

Кореспонденту нашої газети вдалося побувати в одній з найгарячіших точок АТО — селі Піски, що поблизу донецького аеропорту.

Піски — це така собі донецька Конча-Заспа, яку вже знає весь світ. Тут серед інших підрозділів воюють і бійці «Добровольчого українського корпусу «Правого сектору» («ДУК «ПС»). Мені доводилося бачити їх і раніше, під час взяття цього села наприкінці липня. Тоді молодий хлопець з козацьким чубом просто йшов попереду танків проспектом Миру без бронежилета і шолома. Ніби козак-характерник. Пізніше він підійшов до командира 93-ї бригади, полковника Олега Мікаца, і попросив насипати «Градів» на ворожу мінометну батарею, позиції якої розвідав. Командуючий операцією його послухав. Вік бійців у «Правому секторі» — від 18 до 60. Соціальний статус — від студентів і науковців до простих робітників і навіть колишніх ув'язнених. Живуть вони дружно і воюють за Україну.

День тут починається о п'ятій ранку. Не хочеться вилазити з погреба, адже тут ти почуваєшся більш-менш захищеним від мінометів і навіть від артилерії (САУ). Та і тепло, і простір важать багато, бо одна з попередніх ночей у тісному земляному бліндажі на глиняній підлозі залишила відчуття не романтики, а холоду та тісноти. Але служба є служба.

Сніданок, що Бог послав — кава, бутерброд із ковбасою, яку напередодні підвезли волонтери. До речі, ковбаса була незвичайна — делікатесна, литовська. В гостях побувала волонтерка Юлія Толмачова з Житомира та акторка Жанна Гончар з Литви, яка представляє литовську волонтерську організацію для допомоги Україні «Жовто-блакитний». Далі — молитва!

Її виголошує священик Віктор Шпоть (позивний — Капелан). Сам він родом із Дніпропетровської області. Незважаючи на те, що має трьох дітей, Віктор Шпоть добровольцем пішов на війну. Він просить Всевишнього зруйнувати плани ворогів і дати удачу тим, хто зараз піде на «Небо». До речі, «Небо» — це зовсім не рай, як ви могли подумати. Так називають майданчик на шахтовому копрі — споруді над стовбуром копальні, яким колись опускали вгору та вниз гірників **(на знімку вгорі ліворуч)**. Ця небезпечна точка відома в усій окрузі, і служать там, щодня ризикуючи життям, ті, кого російська пропаганда називає «правосєками».

А поки тріскотять дрова у грубі, десь недалеко гупають міни, і під цей акомпанемент фронтової музики молитва звучить тривожно. По черзі бійці виходять у ніч. Йдемо колоною. Один за одним без жодного світла. Перебігаємо центральну вулицю Пісків — славнозвісний проспект Миру, що прострілюється снайперами і веде якраз до «наймирнішого» у цих краях місця — Донецька. У небі літає ворожий безпілотник. Командир Яра покрикує на бійців, щоб швидше рухалися. Яра, він же Ярий, він же Ярик — каже, що його називають по-різному. Був на Майдані. Говорить, що хай би там як було, а люди стали іншими. Відчули дух свободи.

Піднімаємося нагору. Сьогодні тут заступають на службу на 12 годин — з 6-ї ранку до 6-ї вечора — бійці, позивний яких — Ангел і Апостол. Їхнє завдання — спостерігати за околицями Пісків, аеропортом, координувати і коректувати вогонь наших військ. Для цього використовують потужний бінокль, тепловізор, планшет з картою і координатами цілей. Ми роздивляємось аеропорт, селище Піски, «зеленку», з якої працюють ворожі снайпери і під'їжджають машини з мінометами на кузові, сліди від тих мінометів — зелене поле, зрите воронками.

На горизонті — Авдіївський завод «Коксохім», власність Ріната Ахметова, на який за всю війну з боку обох воюючих сторін не впав жоден снаряд, ніби заворожено.

І хоча навколо — війна, все одно помічаєш, як сходить сонце, як його промені огортають білі дерева, покриті інеєм. І раптом — дзеньк кулі по стінах металевої фортеці. Небезпека, падаємо на перекриття. Такі там правила — «Стріляють — падай». Що глибше в землю, то безпечніше. Земля від нас далеко, поверхів мінімум з п'ять, але зате на підлозі лежать металеві швелери, вони можуть захистити від калібру 12,7 мм. «Ось і доброго ранку нам бажають», — каже командир Яра, який привів на башту своїх бійців. Апостол викрикує слова, які не можна друкувати, каже, що сепари і покурити по-людськи не дали. Ангел у бінокль намагається вирахувати снайпера, Яра дає кілька кулеметних черг **(на знімку вгорі праворуч)**. Снайпер змовкає. Ніби така смертельна гра — я стріляю, ти стріляєш. Від цієї гри бувають «двохсоті».

Ангел працює з картою місцевості на планшеті. Вивчає координати можливих цілей. Він теж був на Майдані. Каже, що ні про що не шкодує, адже Майдан змінив свідомість людей. Знову постріл снайпера, знову падаємо. Куля вдарилася над нашими головами об метал, летить іржа. Яра відповідає кулеметом. «Трішки лівіше дай», — радить Апостол, якому, до слова, 18 років. Пройшов Майдан. «Моя робота — захищати Україну», — спокійно говорить хлопець. Далі категорично продовжує, що не побачив після Майдану нових облич: «Ті самі жирні пики! А тут, на війні, гине цвіт нації, сюди йдуть найпатріотичніші молоді люди».

Хлопці знову заряджають стрічку у кулемет. Усі наготові. Бойова робота, вахта Ангела й Апостола на «Небі» тільки розпочалася, а їх вже двічі обстріляли. Вирішуємо сфотографуватися разом на пам'ять. І зі словом «Увага, знімаю»... по металевій обшивці башти вкотре вдарила ворожа крупнокаліберна куля. Дуже вже добре ми в рядок вишикувались.

Ми разом з Ярою спускаємося з «Неба» на «Землю». «Земля» — це позивний хлопців, що стоять біля башти, прикривають коректувальників. Хлопці з «Неба» махають нам руками, і, як прийнято на фронті, не прощаються, а кажуть — «До зустрічі!»

Олександр КЛИМЕНКО.
Фото автора.

Молитву перед службою на «Небі» читає Капелан.

Бійці «Добровольчого українського корпусу «Правого сектору» Ангел, Яра, Апостол на вахті на «Небі».

Столичний батальйон повертає країні її «світанок»

РЕПОРТАЖ

12-й батальйон, прикомандирований до бердичівських артилеристів, у травні сформували як підрозділ для самооборони Києва. «Нам казали, що основне наше завдання — охороняти мости та інші об'єкти інфраструктури столиці, — розповідають земляки, яких ми зустріли за багато сотень кілометрів від мальовничих київських пейзажів. — Хоча ми розуміли, що під нашою опікою можуть опинитися не тільки мости через Дніпро. Ми реально готувалися до війни і не заперечували проти «споглядання інших річок» на сході України»...

До батальйону потрапляли через жорсткий відбір. На тренувальних зборах, згадують бійці, їх оцінювали не тільки за фізичною і бойовою підготовкою, а й за... станом пам'яті. Треба було швидко освіжити в ній усе, чого навчилися під час служби в армії, пригадати статут, порядок та військову дисципліну, засвоїти і нове, підказане останніми подіями. Поміняти, умовно кажучи, цивільні лейбли на шеврони було не дуже легкою справою. Але в умовах війни час на адаптацію не розтягують: снаряди не мають звички цікавитися, ти вже готовий воювати чи ще приглядаєшся...

Спасибі волонтерам загалом і дружині взводного командира Олександра «Купола» зокрема: вони організували нам допомогу від київських компаній...».

Олег «Гепард» («в миру» — адвокат, досить відомий у фахових колах) розповідь про постачання батальйону доповнює невеликою, але дуже символічною деталлю. Перебуваючи у відпустці, він зайшов до одного з районних військкоматів Києва. Там усі — у зручній новій формі. «Чи немає у вас хоч декілька, хоч одного комплекту?» — питає і чує просто «блискучу» відповідь: «Нам она положена по службе» (!). «Я розумію, що служба в них у «фронтовому» місті «и опасна, и трудна», — розводить руками Олег, — але й ми тут наче не в «дурня» перекидаємося...». «Що форма! Ти краще розкажи, як у розвідку на «бойовій» машині їздимо, «газель» називається, — перебиває його товариш. — І то, коли вона на ходу, і пальне нормальне...».

У мирному житті Тетяна Пузінчук працювала експертом у бюро судово-медичної експертизи на Оранжерейній. Сьогодні вона — рятівниця і «медична богиня» бійців стрілецької роти 12-го батальйону.

І тут, наче на підтвердження його слів, відбувається показове дійство. Привозять бочки з пальним. Старшина просить Сашка не курити поряд, бо «злетимо до неба всім кагалом на радість сепаратистському кодлу». Клименко слухняно відходить за паркан. «Бойову» «газель» заправляють — збираємося їхати на блокпост. Сідаємо, а машина не заводиться. Раз, другий, третій... Довго шукають причину, а вона проста до банальності. Одне слово, можна було спокійно «цілим кагалом» диміти цигарками поблизу бочок. Безпечно, як у кабінеті київського військкомату... Що ми почули, не наважимося передати навіть у полегшеній версії... Постачальники взагалі розуміють, що граються з вогнем, доправляючи на фронт цистерни з «водою»?

До речі, нещодавно Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк визнав, що «у Збройних Силах і в цілому в системі державного управління потрібно міняти логістику і систему ухвалення рішень. І тому часто волонтери багато ефективніші в прийнятті управлінських рішень, ніж державна влада... Уряд бачить помилки і потроху їх виправляє, зокрема і через нові кадрові призначення в Міністерстві оборони та в інших міністерствах». Хочеться вірити, що новий уряд буде ще «зрячіший» і помилки виправлятиме все-таки з більшою швидкістю з «потроху», адже там, на передовій, від системи правильних і вчасних рішень залежить не успішний звіт міністерства, а людське життя...

Відчайдушний і безстрашний Роман «Чечен» — наше вітання Кадирову. Втім, Роман на війні найбільше мріє про мир, бо нудьгує за своїми учнями. Він — учитель фізкультури.

Вони не просто готові. Вони воюють — київські (нині вже не тільки київські) лікарі, юристи, вчителі, програмісти, бізнесмени..., об'єднані покровителем столиці — Архистратигом Михаїлом у бойовий підрозділ оборонців української землі.

Ігри з вогнем довкола бочок з «водою»

Ми кілька діб провели серед бійців батальйону і можемо стверджувати, що там, на Луганщині, вони столичного імені не ганьблять. Щоправда, не завжди влада Києва пам'ятає про посланців у зону АТО, принаймні таке складається враження. Якщо один з очільників столиці від «великих щедрот» дарує батальйону 30 бронежилетів, то виникає підозра, чи знає він, що хлопці не граються у «Зірницю» в Біличанському лісі, а воюють на справжньому фронті? Натягти три десятки «броників» на чотириста вояків не вийде, бо це не біблійські хлібини, та й дарувальник не Ісус Христос. «Форму практично купували за свої гроші, бо та, яку видали, придатна хіба що для сторожування ларків. І то — за великої бідності. Влітку в ній душно, взимку — холодно, — розповідають хлопці. —

Єдиний міцний кулак готовий бити ворога до перемоги

«Бажаю здоров'я, доблесна стрілецька рота!» — так вітає своїх бійців командир одного з підрозділів батальйону підполковник Сергій «Кобра». Спочатку ми гадали, що «високий стиль» розрахований на наші «журналістські вуха», але, як з'ясувалося, це — традиційна «церемонія» ротного, звична для бійців, як банальне «вітаю».

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ДАЛІ БУДЕ.

«Гепард» і «Кобра» — гармонійне поєднання на фронті.

У НОМЕР

Домовтеся з гарматами — зробіть тихіше

До професійного свята — Дня Збройних Сил України — захисникам суверенітету і державної незалежності, котрі воюють сьогодні на сході нашої країни, готують подарунок. Ідеться про припинення вогню з 5 грудня по всій лінії стикання ЗСУ і бандформувань так званої ЛНР, і про виведення важкого озброєння, що має розпочатися 6 грудня. Такої домовленості досягнуто в ході переговорів учасників Загального центру з контролю і координації питань припинення вогню та стабілізації лінії розмежування сторін генерал-лейтенанта Володимира Аскарова (Україна) і Олександра Ленцова (Росія), за участі проросійських терористів псевдореспубліки і спостерігачів ОБСЄ. **Про це йдеться у звіті Місії спостерігачів ОБСЄ в Україні.**

Слідом за домовленостями щодо стабілізації ситуації по лінії фронту з «ЛНР» учора в Донецьку відбулася аналогічна зустріч генштабів України й Росії, **повідомили в прес-центрі АТО.** Питання до обговорення ті самі — припинення вогню і відведення важкого озброєння. Особлива увага — Донецькому летовищу.

За інформацією штабу, напередодні українські й російські генерали вивчали ситуацію, що склалася навколо цього стратегічного об'єкта безпосередньо на місці подій. За словами генерал-лейтенанта Володимира Аскарова, були висунуті конкретні пропозиції з деескалації напруги в цьому районі.

Коли верстався номер, у прес-службі МО повідомили, що керівники Загального центру з української і російської сторін виїхали в Донецьк на засідання робочої групи за участі представників ОБСЄ та «окремих районів Донецької області». Мета зустрічі — обговорення плану заходів щодо виконання Мінського меморандуму.

Водночас речник так званої народної ради ДНР Андрій Пургін повідомив, що нібито українські сили й бойовики домовилися про перемир'я в Донецькому аеропорту, передають РІА «Новости». За його словами, сепаратисти розраховують до 9—10 грудня розпочати відведення важкої техніки від лінії «протистояння».

Тим часом у зоні бойових дій тихіше не стає. «Найгучнішими» за сигналами війни залишаються Донецький аеропорт і прилеглі до нього райони, н. п. Щастя, Новобахмутівка, Авдіївка... Там тривають запеклі бої. **За даними групи «Інформаційний спротив»**, після певного переформатування підрозділи російсько-терористичних військ за підтримки бронетехніки і під прикриттям артилерійського вогню в цьому напрямку почали низку атак. У свою чергу, українським військовим удалося їх відбити.

Ротація техніки, озброєння і живої сили противника усередині донбаського ореолу і ззовні до нього триває. За даними міністра оборони Степана Полторака, на території України перебуває шість тисяч російських військових. При цьому Москва всіляко заперечує участь і причетність кадрових військових РФ до бойових дій на сході нашої країни. Однак засилати на нашу територію свої «гумконвої», прибуття яких надзвичайно збуджує активність гібридів, не припиняє.

У МНС РФ заявили про формування чергової, уже дев'ятої, «посилки»...

Переговори про припинення вогню — справа хороша. Але, як показує досвід цієї гібридної війни, дипломатам ще якось треба домовитися з гарматами (а російським генералам з терористами), щоб вони замовкли, а не тільки на словах між собою...

Ольга ВІТЕР.

Через 70 років після знищення відродилася Свято–Введенська церква, яку заклали в Радивилові ще в XIX столітті поруч із митницею. У 1944–му вона потрапила під артобстріл і була зруйнована. Кажуть, що на її куполі сидів навідник вогню «катюш», його розсекретили і знищили разом зі святинею. І от храм постав із небуття завдяки пожертвам вірян та благодійницьким коштам, *розповів нам краєзнавець із Млинова Рівненської області Євген Цимбалюк*

По праву спадкової крові,
або Ми захищаємо наш Донбас

Останнім часом усілякі найманці з Росії й неосвічені з місцевих уродженців Донбасу дедалі частіше повторюють нав'язану з Москви концепцію: мовляв, підконтрольна бойовикам територія — це щось абсолютно відмінне від України, відтак чого українці прийшли воювати в цей регіон.

Очевидно, вони не знають, що уродженець нинішньої Тернопільщини князь Дмитро Вишневецький саме там зі своїми козаками ще з середини XVI ст. боровся проти степової орди, зокрема, в басейні Кальміусу, Сіверського Дінця. Саме там український князь закладав свої похідні табори, на місці яких у майбутньому виростали постійні поселення, що увічнювали й ім'я свого засновника. Яскравим прикладом у цьому плані є розташовані на Сіверському Дінці в межах нинішньої Ростовської області Російської Федерації хутори Верхній Вишневецький та Нижній Вишневецький.

Кількість українського населення в цьому регіоні, яке займалося, як правило, хліборобством, постійно зростала. Скажімо, станом на 1897 рік у Старобільському повіті, що обіймав усю північ нинішньої Луганщини, мешкало 299.599 українців, 52.932 росіянина, 5.303 білоруси, 50 поляків, 1.085 німців, 172 цигани, 99 євреїв, 15 татар. І в Бахмутському повіті, куди в другій половині XIX століття в зв'язку з промисловим освоєнням Донбасу прибуло багато росіян, українці також значно переважали: 181.584 і 99.953. Та й у тодішній столиці Донбасу — Бахмуті (нині — Артемівськ) українців нараховувалося 11.930, а росіян — тільки 3.659.

Схожа картина складалася і в Слов'яносербському повіті, територія якого нині становить основний промисловий потенціал Луганщини: українців — 82.974, росіян — 63.767. Хіба що останні переважали в Луганську, населення якого на той час формувалося головним чином за рахунок приїжджих так: із Воронезької губернії — 245, Області Війська Донського — 665, Київської губернії — 102, Курської — 213, Полтавської — 101, Рязанської — 194, Харківської — 825, Херсонської — 92, Чернігівської — 117.

Про тенденцію збільшення приїжджих росіян у промислових центрах і переважання українців у сільській місцевості свідчить і перепис 1926 року. Так, Артемівський округ у 1926-му нараховував 764.716 мешканців, з яких 318.001 проживали в містах, а 446.715 — в селах. У Сталінському (центр тепер — Донецьк) було тоді 653.585 осіб, у тому числі 300.262 в містах і 353.323 в селах, у Луганському відповідно 614.418, у тому числі 238.543 в містах і 375.875 в селах, Маріупольському — 414.640, у тому числі 89.835 у містах і 324.805 — у селах.

Примусове переселення

Однак, розробляючи плани індустріалізації, більшовицька партія звернула увагу на національний склад Донбасу, стимулюючи завезення в цей регіон сільських вихідців з неукраїнських регіонів, у той час коли в 1926—1935 роках намічалося переселити з УСРР майже два мільйони селян у Поволжя, Північний Казахстан, Сибір, на Далекий Схід.

Особливо промовистими є дані про плани завезення робочої сили на Донбас з-поза меж України в 1932-му. Скажімо,

у вересні 1932 року ЦК ВЛКСМ ухвалив постанову «Про порядок проведення мобілізації 6 тисяч комсомольців на вугілля». Нею доручалося ЦК ЛКСМ, Московському й Уральському обкомам, Північно-Кавказькому й Західно-Сибірському крайкомам «звернути особливу увагу на ретельний класовий підбір мобілізованих».

26 жовтня 1932-го політбюро ЦК КП(б)У постановило, що з 48.961 необхідного робітника для вугільних шахт Донбасу на четвертий квартал 1932 року 20.000 повинна покрити Україна, а 28.961 — БСРР і РСФРР. Зокрема, з БСРР мали надіслати 8.200 осіб, Татарстану — 9.000 і Центрально-Чорноземної області — 11.760. І в регіонах РСФРР взялися одразу ж до неухильного виконання спущених показників. Так, 13 листопада 1932-го Народний комісаріат праці Татарської АСРР повідомляв до Харкова, що «заходи до посилення вербування у вугільну промисловість вжиті: по лінії Наркомату дано директивні вказівки всім райвиконкомам... працівникам даються тверді вказівки про вжиття рішучих заходів до посилення вербування в Донбас».

Але в осінній час не так-то легко було підняти сільське населення. Відтак 17 листопада 1932 року заступник наркома праці УСРР Славін писав до Наркомпраці СРСР: «Місячник вербування робітників закінчився, як Вам відомо, повним провалом, продовження його терміну також нічого не дало — по всьому Союзу навербовано лише 3.885 чол., по Україні — 1.292». Наркомат праці УСРР наполегливо просив дати «категоричну вказівку посилити увагу цій справі і, якщо можливо, послати своїх представників у райони розгортання вербування і надати їй значно більшої ударності».

Відтак 30 вербувальників тресту «Донбасантрацит» виїхали до ЦЧО, де роз'їхалися до Рождественського, Новокалитвянського, Васильєвського, Сосновського, Тербунського, Старооскольського, Моршанського, Землянсько-Урицького, Велико-Мамонського, Чернявського, Острогожського, Юр'ївського й Заметчанського районів. Для посилення вербування в ЦЧО вислали одного представника, щоб організував конкурс на повне виконання нарядів: І премія — 1.500 карбованців і прапор гірників, ІІ — 1.000 й індивідуальне преміювання.

Проте більшовицька влада УСРР вирішила перестрахуватися й організувала на шахти Донбасу завезення власної робочої сили. Відтак до Вінницької області прибуло 17 вербувальників, Київської — 26, Харківської — 22, Одеської — 5. І це дало результат: у грудні 1932 року до копалень «Донбасантрациту» було відправлено з Баришівського району 283 особи, Білоцерківського — 654, Брусилівського — 125 (понад план), Володарського — 88, Попільнянського — 235, Ржищівського — 284, Уманського — 163. До тресту «Артемвугілля» було відправлено зі Сквирського району 510 осіб. До «Кадіїввугілля»: із Золотоніського — 111, Канівського — 151, Таращанського — 175, до «Луганськвугілля» при плані 300 відправили з Тетіївського району 218 і припинили набір. До «Сталінвугілля» з Андрушівського району — планували 650, Чорнобильського 700, а з Богуслава відправили 115.

За четвертий квартал 1932 року для вугільних шахт Донбасу було завербовано: з УСРР 12.910 осіб (жовтень — 1.542, листопад — 4.377, грудень — 6.991), з ЦЧО — 5.917 (жовтень — 1.443, листопад — 1.720, грудень — 2.754), з БСРР — 2.012 (жовтень — 811, листопад — 596, грудень — 605), з Татарстану — 1.792 (жовтень — 723, листопад — 615, грудень — 454), із Західної України — 53 (жовтень — 22, листопад — 31).

На будівництво «Азовсталі» перекидали з Варвинського району 500 осіб, Махновського (тепер — Комсомольськ Вінницької області) — 1.000, Великолепетиського — 400, Жашківського — 400, Солобковецького — 500, Волочиського — 1.000, Лисянського — 150, Переяславського — 300, Плисківського — 750, Калинівського — 750, Царекостянтинівського — 1.000, Ставищенського — 150, Суджанського — 600, Тетіївського — 500, Маріупольського — 1.000.

Крім того, своїх людей мали дати для підприємств Донбасу й інші тодішні райони: Букський — 1.000, Смілянський — 300, Крижопільський — 700, Черкаський — 1.000, Корсунський — 1.000, Смотрицький — 200, Дунаєвецький — 400, Драбівський — 200, Старокоранський — 600, Борисовський — 1.000, Городнянський — 100, Корюківський — 100, Райківський — 100, Томарівський — 300, Якимівський — 500, Василівський — 400, Семенівський — 1010, Троїцький — 400, Волноваський — 100.

Навчання — комплектація із західних територій

А звідки набирали тоді до шкіл робітничої молоді Донбасу? Для вугільних і металургійних підприємств Алчевського району ці навчальні заклади комплектувалися так: з місцевого Ворошиловська — 40 осіб, усі інші — з районів Вінницької області: Могилівського — 80, Шаргородського — 80, Браславського — 40. Для заводу імені Ворошилова місцевих брали вчитися лише 60 осіб, а з Барського району — 80, Великоживотівського — 80, Великокопайгородського — 135, Бабчинецького — 30, Златопільського — 30, Липовецького — 80, Великоободівського — 40, Піщанського — 85.

Школи ФЗУ Макіївського району, які діяли при тамтешніх підприємствах, забезпечувалися взимку 1932 року контингентом з таких регіонів: місцеві — 1.190, Снігурівський — 50, Семенівський (Полтавщина) — 80, Бригадирівський — 90, Старобільський — 35, Кишеньківський — 80, Лихівський — 45, Онопріївський — 80, Миргородський — 145, Недригайлівський — 80, Семенівський — 80, Базалійський — 10, Вчорайшенський — 10, Ружинський — 10, Тростянецький (Сумщина) — 120, Липоводолинський — 80, Краснопільський — 60, Лебединський — 30, Тульчинський — 20, Буцький — 15.

Спочатку планувалося, що школи ФЗУ Сталінського району будуть забезпечені учнями з числа місцевих. Але коли таких виявилося обмаль, то їх замінили вихідцями з Лебединського району — 50, Чорнобильського — 30, Гадяцького — 90, Павлівського — 120, Богуславського — 85, Амвросіївського — 385, Великоянісольського — 120, Проскурівського — 25, Чечельницького — 10, Новоушицького — 10, Солобковецького — 10, Городоцького — 10, Дунаєвецького — 10, Меджибізького — 15, Ярмолинецького — 10, Смотрицького — 10, Міньковецького — 15, Юріївського — 10, Чорноострівського — 15, Старосинявського — 15, Проскурівського — 15.

Усі ці українські юнаки, як правило, здобувши відповідну спеціальність, залишилися працювати на Донбасі, закладаючи там нові робітничі династії, які збереглися й донині.

Однак їм не було створено умов для виховання дітей в українській стихії, бо на Донбасі більшовицька влада творила особливий регіон, де національне не мало підтримки. Особливо ж українське. Тому й чимало з них підлаштувалися до нових умов і тим, що не тільки забули рідну мову, а й переписалися на росіян.

Це стосувалося й тих українських хлопців і дівчат, яких силою вивезли на Донбас з різних областей після визволення цього регіону від гітлерівців, а також тисяч родин українських націоналістів, котрим не дозволили повернутися після смерті Сталіна до західноукраїнського регіону, спрямовуючи їх до нинішніх Донецької й Луганської областей. І вони також внесли в розвиток українського Донбасу свій вклад. Ось чому вихідці з усіх регіонів України мають за свій обов'язок захищати його від агресора.

Володимир СЕРГІЙЧУК, доктор історичних наук.

Репродукція плакату 30-х років.

Знана у світі Волинь

4 грудня виповнюється 75 років від часу створення Волинської області. Дехто скептично ставиться до цієї дати. Мовляв, Волинське воєводство з адміністративним центром Луцьк було вдвічі більше за площею і населенням. Пригадують і репресії, які принесла в наш край сталінська тоталітарна система, страшною вершиною яких став розстріл тисяч в'язнів у волинських тюрмах 23 червня 1941 року. Та все-таки будьмо чесними перед собою: вересень 1939 року приніс нам возз'єднання українських земель, у школах почали викладати українською, відкривалися нові навчальні заклади, бібліотеки, театри.

Довоєнну Волинь ми часто бачимо через призму вцілілих споруд, зокрема таких, як побудовані у 1930-х роках Польський і Земельний банки, будинки поштамту, окружної земельної управи (тепер краєзнавчий музей). Так, вони величні і вражають уяву. Але не має вже того тла, який їх вирізняв. Погляньте на фото довоєнного Луцька: скільки там хат із солом'яними чи прогнилими гонтовими дахами майже у самісінькому центрі міста. Ярослав Галан у памфлеті «В Луцьку, місті воєводському» 1931 року писав: «Між багнами, понад Стиром, розсілося місто. Старе, обдрипане, хати в ньому як курники...».

Давно вже зникли у Луцьку ці так зганьблені письменником курники, місто причепурилося, європеїзувалося, а головне — стало українським. У довоєнний період таким його назвати вголос було небезпечно, дефензива (політична поліція) не дрімала. У радянські часи про це теж воліли мовчати, так само як і про насильну русифікацію місцевого населення. Та все-таки місто і область розбудовувалися, розвивалася інфраструктура. З аграрного краю область ставала аграрно-промисловою. Зростало нове місто Нововолинськ, на околицях якого було зведено дев'ять кам'яновугільних шахт, розбудовувалися Ковель, Луцьк, Володимир-Волинський... А хати під соломою і очеретом залишилися хіба що в Сваловичах на Любешівщині, куди за екзотикою вже приїздять навіть туристи з Німеччини.

Сьогодні про такі волинські підприємства, як Луцький автомобільний і підшипниковий заводи, знають в усьому світі, торговельним обладнанням, виготовленим у Луцьку на ТзОВ «Модерн-експо» обладнують найпрестижніші супермаркети в десятках країн Європи, Азії. Попри всі економічні та інші кризи підприємство щорічно нарощує виробництво не менш як на 30 відсотків.

У довоєнний період Волинь дивувала всіх своїми садами. Їх знищили разом із тисячами хуторів опричники нової влади. У колгоспах черешневі, яблуневі садки не прижилися: їх садили і вирубували через ялові́сть. Не родить дерево без господаря! Нині сади знову повертаються у наш край. Область може похвалитися найбільшими в Європі плантаціями чорної смородини, дедалі більше садять у нас полуниць, волоського горіха, яблук, груш, вишень, черешень.

Ще більший крок уперед зроблено у тваринництві. Великі сільгосппідприємства надоюють за рік від кожної корови по 6—8 тисяч літрів молока, нормою стали також 50—70-центнерні врожаї зернових, а деякі господарства вже наближаються і до 100-центнерних. Область, де колись на передновку половина населення залишалася без хліба, цього року виробили більш як по тонні зерна на кожного жителя. Щедро вродили й нова для нашого регіону культура соя, ріпак, цукрові буряки. Щодо останніх, то навіть знаменита Марія Демченко колись і мріяти не могла про таку їх врожайність, якої досягають, наприклад, у сільгосппідприємстві «Рать» Луцького району, — понад 800 центнерів із гектара.

Фото автора.

Будинок облдержадміністрації і пам'ятник борцям за волю України на Київському майдані Луцька.

Важко повірити, але в 1939 році тут, майже в центрі Європи, більшість населення було неграмотним. Сьогодні в області працюють два національні університети — Східноєвропейський імені Лесі Українки та Луцький технічний, інші вищі навчальні заклади, сотні загальноосвітніх шкіл.

Сьогодні Волинська область — ювіляр. Тож привітаємо всіх її мешканців з цією подією. Хай край, який завжди був оберегом українства на західних рубежах держави, й надалі достойно репрезентує Україну в Європі і світі. Здоров'я і довгих літ вам, дорогі волиняни.

Микола ЯКИМЕНКО.
Волинська область.

Тернопільські профспілки: подальше затягування пасків призведе до соціального вибуху

РЕАЛІЇ

На 4 грудня тернопільські профспілки призначили масштабні акції протесту під стінами будинку облради та облдержадміністрації. Саме цього дня депутати облради зберуться на продовження засідання 51-ї сесії. Перед тим представники профспілкових організацій дали прес-конференцію.

— Зважаючи на те, що в країні фактично йде війна, складна політична, економічна, соціальна ситуація, профспілки утримувались від критики дій влади, — каже голова обласної ради профспілок Андрій Присяжний. — Однак соціальне напруження в трудових колективах області зростає, тому не можемо стояти осторонь. Збільшуються борги із зарплати, зменшується рівень зайнятості: вперше він опустився нижче позначки 200 тисяч офіційно працюючих. Натомість зростає безробіття. У нас найнижчий рівень середньомісячної зарплати, який становить лише 72,6 відсотка середнього в державі. Показник рівня бідності — 41,3 відсотка проти загального в Україні 24,5. І це на тлі обвального знецінення гривні, зростання цін, підвищення комунальних тарифів... Замість проведення справжніх реформ, спрямованих на викорінення корупції, зменшення обсягів «тіньової» економіки, уряд стає на шлях затягування пасків для простих людей. Ось, наприклад, планувано зменшити розмір єдиного соціального внеску з 37 до 18 відсотків. Фінансове навантаження на роботодавців зменшиться, але його перенесуть на простих трудівників, як перенесли воєнний збір. Будь-які спроби налагодити діалог як зі столичною, так і з місцевою владою закінчуються невдачами. Місцева «Свобода», коли була в опозиції, підтримувала вимоги профспілок, а коли прийшла в області до влади, то нас вважає мало не п'ятою колоною.

З початком осені в області відбулися протестні акції педагогів під гаслом «Мовчи, вчителю, ти непрестижний». Причина — скасування 20-відсоткової надбавки за престижність праці освітянам Бережанського, Зборівського, Козівського, Лановецького, Підволочиського та Тернопільського районів. В одних районах вчителі її отримують, в інших — ні. В одних районах надлишок коштів, в інших їх не вистачає. Влада радить педагогам для оплати надбавки брати позики... в місцевих бюджетів. Хіба не її завдання ці питання врегулювати?

— Мало того, що скасували надбавку за престижність, — розповідає заступник голови обласної організації профспілок працівників освіти Людмила Мокей, — то тепер почалися проблеми з виплатою зарплати. За жовтень заборгували вчителям Тернопільського району, без авансу за листопад залишилися в Козівському та Підволочиському районах. Хоча середня зарплата тернопільських педагогів — це 86 відсотків середньої зарплати наших колег загалом в Україні. Ми не виключаємо, що якщо й надалі наші інтереси ігноруватимуть, після зимових канікул тернопільські педагоги можуть вдатися до страйку.

Загалом в області до кінця року на виплату заробітної плати працівникам бюджетної сфери не вистачає понад 50 мільйонів гривень. Заради справедливості слід сказати, що таке напруження наприкінці року виникає не перший рік, тому профспілкові лідери просять врахувати їхню пропозицію при формуванні держбюджету наступного року і розподіляти видатки на всі 12 місяців, а не залишати на «авось» останні з них.

Сутужно не лише бюджетникам. До пікетування і навіть перекриття центральної вулиці Тернополя протягом року вдавалися працівники облавтодору, кілька філій навіть вступили у трудовий спір з Кабінетом Міністрів. Наразі їм виплачують зарплату за липень-серпень і половину вересня.

«Тернопільміськтеплокомуненерго». Виконавча служба заблокувала рахунки підприємства через накладені пеню і штрафи, що наросли з 2011 року через невідшкодування державою різниці між тарифами на газ. Сума порівняно невелика, і вина підприємства в цьому мінімальна, але буква закону дотримана, суд прийняв рішення — і бувайте здорові. Хоч куди

Фото автора.

Лідери профспілкових організацій області налаштовані рішуче.

— У нас не профінансовано виконаних робіт на 20 мільйонів гривень, — каже голова обласної профспілки шляховиків Володимир Липницький. — Настала зима, ситуація на дорогах ускладнилася. Як працювати людям на голодний шлунок? Уряд став на шлях оптимізації в дорожній галузі. Дорожні організації уже ліквідовано в Козівському, Монастириському, Підгаєцькому районах, на черзі ще чотири. Таке враження, що державну дорожню галузь просто «зливають», щоб замінити її приватними структурами. Як же наповнювати державний бюджет, коли доходи потечуть у кишені приватників?

Складна ситуація склалася в комунальному підприємстві звертались щодо абсурдності ситуації, всі радять «діяти у правовому полі». Тепловики подали апеляцію, але поки судитимуться, робота підприємства фактично паралізована. Вже почалися затримки з виплатою зарплати, накопичуються борги за електроенергію, витратні матеріали. Під загрозою опалювальний сезон.

З нагоди Міжнародного дня прав людини тернопільські профспілки запланували провести низку масових заходів. До цього їх підштовхують трудові колективи. Наразі вони налаштовані на діалог з владою і прагнуть, щоб їх почули Але готові вдатися і до рішучіших дій, якщо інтересам людей знехтують.

Любов ЛЕВИЦЬКА.
Тернопільська область.

АКТУАЛЬНО

Вибухи стають буденною темою

У Харкові черговий вибух невідомих боєприпасів. Свідки стверджують, що в ніч на 2 грудня його відлуння було чути в декількох районах міста. З'ясувалося, що висаджено ворота однієї з військових частин Нацгвардії.

Військові прокоментували ситуацію сухо: «Підірвано невідомий пристрій, знесено два металеві листи воріт, інших руйнувань немає, ніхто не постраждав». Головне управління МВС України в області було також небагатослівне. «З місця події вилучено речові докази, здійснено першочергові оперативно-слідчі дії. Проводиться досудове розслідування за ч. 2 ст. 194 (навмисне знищення або пошкодження майна) ККУ. Правоохоронці шукають осіб, причетних до здійснення злочину».

У військовій прокуратурі пообіцяли пізніше прокоментувати надзвичайну подію, але поки матеріал готувався до друку, жодних заяв не надходило.

Микола КОСИЙ.
Харків.

Афганці доправили вантаж на передову

Прикарпатські ветерани війни в Афганістані зібрали для теперішніх військових 10 тонн гуманітарної допомоги. Разом із представниками місцевого «Правого сектору» вони вже доставили спецвантаж за адресою — на блокпости та бази розташування в Донецькій і Луганській областях, де у лавах Нацгвардії, батальйонів «Айдар» та Добровольчому українському корпусі служать вихідці з Івано-Франківщини. Бійці отримали вкрай необхідні генератори, буржуйки, термобілизну, воду, продукти, теплий одяг. Додому волонтери повернулися з переліком першочергових потреб на передовій. Тепер формуватимуть ще один гуманітарний вантаж.

Галина БРУХАЛЬ.
Івано-Франківська область.

Запорізькі борщі зі смілянським смаком

Як уже повідомляв «Голос України», запорізькі волонтери розпочали виготовлення сухих борщів для бійців із зони АТО. На їхній заклик про допомогу відгукнувся підприємець із міста Сміла Черкаської області, який запропонував 10 тонн овочів. Добрі люди зібрали гроші на пальне, щоб доправити вантаж. Транспортом допоміг військкомат. Тепер цінний подарунок частково стане сухими борщами (про це потурбується запорізька Жіноча сотня), а все, що залишиться, дрібними партіями повезуть на передову.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.
Запоріжжя.

На Прикарпатті затримано групу молодиків, що грабувала самотніх стареньких. Спритники за два місяці вчинили декілька крадіжок у Надвірнянському районі. Чотири зловмисники — під вартою, їм «світить» покарання від чотирьох до восьми років позбавлення волі, *переконує наш власкор Галина Брухаль*

За останній тиждень листопада 2014 року на грип та застуду захворіли понад 6 тисяч черкащан. Половина недужих — діти шкільного віку та студенти, *інформує наш власкор Лідія Титаренко*

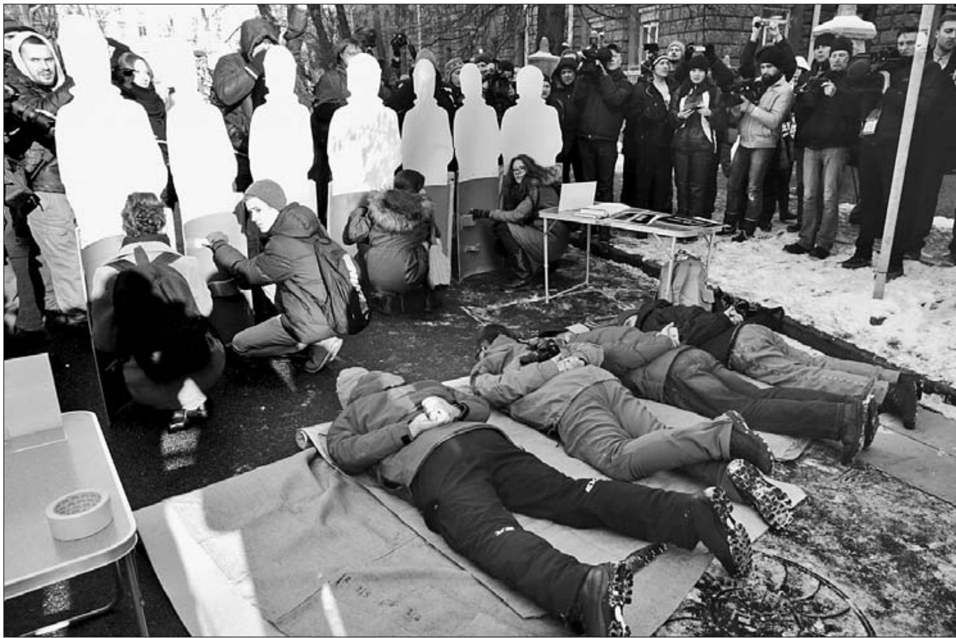
Міліція проводить розслідування за фактом перекриття Хрещатика

1 грудня, у роковини трагічних подій на вулиці Банковій у Києві, тут увечері почала збиратися групами радикально налаштована молодь. Спостерігачі кажуть: атмосфера була напруженою. Проте сутичок із правоохоронцями не сталося. Згодом молодики спустилися по Інститутській до Стели Свободи на Майдані Незалежності. А потім перекрили Хрещатик.

Студентське об'єднання «Варта Києва» на своїй сторінці у Фейсбуку повідомило, що, нібито, молодь зібралася на Банковій згадати минулорічні події (побиття «Беркутом» мітингувальників біля адміністрації Президента), а потім повернулася на Майдан та перекрила Хрещатик. «Такі акції повторюватимуться, якщо влада не дослухатиметься до таких вимог: оновити керівництво країни, звітувати про те, скільки коштів і куди саме виділяється на АТО, подолати корупцію», — зазначено в повідомленні.

Трохи іншу версію того, що сталося, розповідають у столичній міліції. **За інформацією прес-служби ГУМВС України в місті Києві,** понад сотня активістів у балаклавах з битами і ланцюгами перекрили рух транспорту у центрі міста. Люди відмовлялися аргументувати свої дії та не висловлювали жодних вимог. Крім того, учасники акції відверто провокували правоохоронців. На щастя, інцидент було вичерпано. «Працівниками міліції матеріали по цих подіях внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань за статтею 279 КК України (блокування транспортних комунікацій). Ця санкція передбачає штраф до 50 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправні роботи на строк до двох років, або арешт на строк до шести місяців, або обмеження волі на строк до трьох років», — повідомили у відомстві.

Вл. інф.

На знімку: акція в Києві на вулиці Банковій, у ході якої активісти вимагали розслідувати порушення прав людини під час Євромайдану.

Фото Олександра СИНИЦІ/УНІАН.

Запасаємося свічками та ліхтариками

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Минулий понеділок став для Харкова днем без громадського транспорту. Внаслідок аварійного відключення електроенергії міську транспортну інфраструктуру накрив колапс. Були знеструмлені кілька трамвайних і тролейбусних ліній у різних районах міста. Голова правління АК «Харківобленерго» Сергій Кирик пояснив, що аварійної ситуації на підприємстві немає, а від'єднання пов'язані із введенням обмежень Національною енергетичною компанією «Укренерго». «Тепер «Харківобленерго» разом з комунальними підприємствами працює над виключенням із графіка аварійних від'єднань об'єктів життєдіяльності міста», — зазначив С. Кирик.

Необхідно пояснити, що можливість цієї ситуації заздалегідь не обговорювалася, тому не були підготовлені резервні автотранспортні засоби, не змінені маршрути автобусних сполучень тощо, — **повідомляє наш харківський кореспондент Микола КОСИЙ.**

Подібна ситуація з перебоями в електропостачанні спостерігається і в інших областях. Так, на Тернопільщині введені в дію графіки аварійних від'єднань. І хоча графіки були погоджені із владою області та Держенергонаглядом заздалегідь (відповідно до них, наприклад, Тернопіль мав залишатися без електрики дві години на добу: по дві вдень та увечері), але тепер енергетики не можуть сказати, коли саме і які населені пункти будуть знеструмлені. В «Тернопільобленерго» кажуть, що це залежатиме від регулювання потужності: кількості енергії та її споживання, тобто може бути коли завгодно. У селах області, до речі, її вже від'єднують без усіляких попереджень, **інформує наш власкор Любов ЛЕВИЦЬКА.**

ФОТОФАКТ

У Національному педагогічному університеті імені М. П. Драгоманова працює молодіжна виставка «Разом», яка розповідає про права та історію національних громад України. Експозиція складається з розповідей молодих людей різних національностей про можливості реалізації прав в Україні. Персональні інтерв'ю доповнені історичною інформацією про особливості розвитку етнічної спільноти в країні.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Портовики стали абсолютними рекордсменами

Миколаївський морський порт побив абсолютний рекорд з переробки вантажів. Станом на 1 грудня через причали в межах режимної території, а також на рейдах Миколаївського морського порту перероблено 10 мільйонів 950 тисяч тонн вантажів, що є абсолютним виробничим рекордом порту Миколаїв.

Як повідомляє прес-служба підприємства, стивідорам порту вдалося виконати колосальний обсяг виробничих робіт. Найбільший приріст було зафіксовано в сегменті харчових вантажів: обсяги перевалки зернових збільшилися на 20 відсотків, порівняно з таким періодом 2013 року, а рослинних олій — на 56 відсотків.

До кінця року портовики мають намір установити новий історичний рекорд з виробничої діяльності, переробивши понад 11 мільйонів тонн за рік.

Ірина НЕЖИГАЙ.

Миколаїв.

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

Безхатьків годують гарячим

Із настанням холодів у Полтаві безхатькам, які скупчуються на Південному залізничному вокзалі, знову почали приносити гарячу їжу. Таку акцію другий рік поспіль влаштовує «профільне» відділення територіального центру надання соціальних послуг Ленінського району за допомогою кількох благодійних і релігійних організацій. Організовані ними пункти харчування діють у невеличкому парку навпроти центрального входу у вокзал. Саме сюди небайдужі мешканці обласного центру чотири рази на тиждень — у четвер, п'ятницю, суботу та неділю — поспішають зазвичай із кашами та гарячим чаєм для знедолених. А оскільки згадані «залізничні ворота» — найбільші у Полтаві, до того ж тут вгніздилися офіційний і «стихійний» ринки, то бажаючих скуштувати нехитрого харчу вистачає. За минулий зігрітий турботою доброчинців холодний сезон, який тривав чотири місяці, «привокзальні» безхатьки одержали з рук волонтерів 1025 порцій їжі та чаю.

Василь НЕЙЖМАК.

Полтава.

Рвонуло в міському військкоматі

Рано-вранці на території військового комісаріату в Іллічівську прогримів вибух. За припущенням заступника воєнкома Миколи Бринзевича, спричинило його саморобне обладнання. У результаті було повністю знищено склопакет. Сам будинок військкомату залишився цілим. Люди, що перебували у приміщенні, не постраждали. На місце події прибули співробітники міліції та СБУ. Вилучені речові докази та відкрито карне провадження за частиною 4 статті 296 (хуліганство).

Тепер оперативники опитують мешканців прилеглих будинків і переглядають міські камери зовнішнього спостереження. Триває слідство.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеська область.

ЦИФРА

479 дітей,

які позбавлені піклування рідних і мешкають сьогодні на Полтавщині, виховуються у прийомних родинах або у дитбудинках сімейного типу.

Вл. інф.

Півсотні літрів крові — з одного прикарпатця

Мешканець прикарпатського міста Коломия Михайло Іванчук установив рекорд України — здав майже 52 літри крові.

Пан Михайло є донором уже 26 років, за цей час здавав кров 116 разів. А почалось усе 1988 року, коли усією бригадою пішли на станцію переливання крові, щоб допомогти потерпілим від землетрусу у Вірменії. Відтоді здає кров що три місяці. Нещодавно керівник національного реєстру рекордів Лана Вєтрова вручила заслуженому донору України сертифікат рекордсмена.

Галина БРУХАЛЬ.

Івано-Франківська область.

Дружинники перешкодили розкраданню піску

«Піщані війни» у Миколаєві тривають. **Як уже повідомляла наша газета,** незаконне видобування піску стало для міста серйозною проблемою. Вона загрожує екологічною катастрофою декільком житловим мікрорайонам.

Офіційно проблему не розв'язують кілька років. Тому на боротьбу з «генералами піщаних кар'єрів» стали громадські працівники. Активісти «Народної дружини» попередили чергову спробу незаконного вивозу піску з кар'єру та викликали міліцію.

На місце прибула оперативна група РВВС, пісок з машини повернули на місце видобування, склали протокол.

Вл. інф.

В оренду здають замки, синагогу та костел

Тернопільське регіональне відділення Фонду Держмайна запропонувало бажаючим взяти в оренду два замки XVII сторіччя: один — у селі Сидорів Гусятинського району, другий — у селі Висічка Борщівського.

Щоправда, це, швидше, руїни. Їх треба вберегти від цілковитого знищення. У списку на оренду також синагога кінця XVI — початку XVII сторіч у райцентрі Гусятин та костел святого Антонія у селищі Залізці Зборівського району. Всі вони — пам'ятки архітектури національного значення і перебувають у власності держави.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

У Мінмолодьспорту презентували Концепцію реформування сфери спорту (Урядовий портал)

Пораділи дводенному снігопаду

Зрозуміло, у захваті були не всі — бо на міжнародній трасі Харків—Сімферополь рятувальники лише у неділю визволили зі снігового полону відразу сорок автівок. Однак агровиробники білому простирадлу радіють. Адже посівна пройшла у досить суху осінь. Тому замість нормативних 21-30 міліметрів продуктивної вологи в орному шарі грунту, її лишилося десь 6—18 міліметрів. Хоча практично все посіяне добре зійшло. Жито — на ста відсотках площ, ріпак — майже на ста, а пшениця та ячмінь — на 98 відсотках полів. До того ж стан посівів дозволяє з оптимізмом дивитися на перспективи урожаю-2015. Адже на 89,4 відсотках озимого клину (а це 572,2 тисячі гектарів) рослини перебувають у хорошому та задовільному стані. Ослаблені ж паростки, взагалі-то теж мають шанси, однак тут багато залежить від погодних умов. Нині, при -18 вранці вівторка, але із достатньою сніговою шубою, в озимих з'являються перспективи пройти зиму без суттєвих втрат. Хоча, звичайно, погода в запорізькому степу така норовлива, що ще п'ять разів сніг розтане, а у березні на звільненій від нього поля нагряне 20-градусний мороз...

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.
Запоріжжя.

ФОТОФАКТ

Не відмовлятися від бігу в холодну пору року закликали іванофранківці співвітчизників і провели акцію «Біжи, Санто, біжи!», у якій взяли участь близько сотні спортсменів-любителів у вбранні (або в елементах костюма) Санта Клауса.

Фото Юрія РИЛЬЧУКА (Укрінформ).

ФОТОФАКТ

В Ужгороді біля будинку міськради почалася безстрокова акція протесту, спрямована проти поновлених рішенням суду на посадах міського голови Віктора Погорєлова та секретаря міськради Богдана Андрієва.

Фото Сергія ГУДАКА (Укрінформ).

Колишнього ректора взято під домашній арешт

За клопотанням прокуратури міста Києва Голосіївський райсуд взяв під домашній арешт екс-ректора Національного медичного університету імені О. О. Богомольця Віталія Москаленка.

Як повідомила «Голосу України» пресслужба міської прокуратури, Віталій Москаленко, зловживаючи своїм службовим становищем, давав розпорядження нараховувати собі щоквартальні премії. Таким чином з 2010-го по 2014 рік ректор незаконно заволодів коштами університету на суму майже 4 млн. гривень.

Наприкінці листопада Віталію Москаленку було оголошено про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 191 (привласнення, розтрата майна або заволодіння ним в особливо великих розмірах шляхом зловживання службовим становищем) Кримінального кодексу України.

Згідно з чинним законодавством за вчинене правопорушення колишньому керівникові вузу загрожує позбавлення волі на строк від семи до дванадцяти років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю протягом трьох років та з конфіскацією майна.

Триває досудове розслідування.

Вл. інф.

«Ювілейні» гроші відвіз на передову

Вінницькому підприємцю Андрію (просить не називати його прізвище) 6 грудня — 50! На свою круглу дату чоловік планував застілля. Але передумав. На гроші, які мав витратити на святкування, придбав допомогу бійцям і особисто відвіз її в батальйон «Айдар».

Залишив трьох малюків і пішов на війну

Андрій разом з партнерами Костянтином та Віктором прибули в село Трьохізбенка Луганської області. Його нині охороняють "айдарівці". Село щодня обстрілюють бойовики. Як каже Андрій, «криють стабільно», вдень і вночі. Чотири дні підприємці провели на передовій. Що підштовхнуло їх на таку поїздку?

— Коли я обдумував, як буду святкувати, і кого буду запрошувати, згадав декого з хлопців, які не зможуть прийти на день народження, — розповідає Андрій. — Бо вони зараз на передовій. На ранок я вже змінив рішення. Сказав рідним: «Хлопці там в окопах, у холоді, під кулями, а я в цей час буду жирувати... Краще закуплю продуктів і завезу їх бійцям». На роботі поділився з партнерами. Вони підтримали. Відгукнулося багато знайомих і незнайомих людей. Так зібрали продуктів на повний бус «Мерседесспринтер» і вирушили в дорогу.

Один з підрозділів «Айдару» нині охороняє Трьохізбенку. Серед бійців багато вінничан. Саме до них привезли допомогу підприємці.

— Нас зустріли дружніми обіймами, — каже Андрій. — Так, ніби ми з усіма сто років знайомі. Одразу видали зброю. Показали, де будемо спати. Хлопці облаштувалися у приміщенні дитячого садка та школи. Ні школа, ні дитсадок не працюють. Хлопці сплять у повній амуниції, навіть взуття не скидають, біля голови — автомат. Бойовики за 500 метрів від села. Їх видно з наших блокпостів на околиці села. Там день і ніч чергують «айдарівці».

Одного з них звати Роман. Він залишив у Вінниці на дружину троє дітей. Перед цим відстояв на Майдані. А потім пішов з «Айдаром». Хоча в батальйоні не числиться.

Залишається у ролі волонтера. Грошей не платять. Час від часу їздить додому. Попрацює місяць, отримає зарплату, віддасть дружині — і знову в «Айдар». Чоловік отримав дві контузії — одну на Майдані, другу в АТО.

У ще одного нашого земляка позивний «Боча». Він колишній афганець, нині командир відділення в «Айдарі». Боєць Віктор — з Томашполя, у нього кличка Залізяка. Унікальна людина командир відділення на прізвисько Давид. Сам росіянин. У Запоріжжі мав бізнес. Коли почалася війна, продав його, а виручені гроші пустив на батальйон. Забрав з собою автомобіль, використовує для потреб підрозділу.

На вечерю вінничани запропонували картоплю у мундирі з оселедцем. У підрозділі є двоє дівчат. Вони приготували нехитру страву. Кажуть, у той вечір хлопці з'їли відро картоплі і стільки ж оселедців. Зізнавалися, що відчули запах дому.

Вінницькі підприємці, які привезли допомогу батальйону «Айдар» у Трьохізбенку на Луганщині, сфотографувалися на згадку з головою ОДА Геннадієм Москалем (другий праворуч), другий зліва — боєць батальйону.

«Заберіть дітей з цього пекла...»

Під час перебування вінничан у Трьохізбенці у село приїхав голова Луганської облдержадміністрації Геннадій Москаль. Привіз допомогу у село. Разом з усіма розвантажував машину. Співрозмовники кажуть, простий і доступний у спілкуванні. Разом сфотографувалися на згадку. Залишив контакти свої і помічника. На прощання про щось задумався і каже: «Заберіть з цього пекла дітей. Ви ж бачите, що тут робиться — ні води, ні газу, ні світла, і щодня обстріли».

У сільську раду входить три населені пункти. Зараз там залишилося приблизно 60 дітей. Як пояснили вінничанам, частину з них мають відправити в Київську область. Залишається ще 39. Це діти, які навчалися у закладах системи профтехосвіти.

Повернувшись додому, підприємці відразу пішли в обласний департамент освіти. Кажуть, приємно вражені тим, як уважно поставилися до їхньої пропозиції заступники директора департаменту Олена Чорна та Валерій Бачинський. Зустрічалися також із заступником голови ОДА Ігорем Івасюком, а після того і з керівником області Анатолієм Олійником. Всі включилися у вирішення питання перевезення дітей з Луганщини.

— Ми взяли на себе зобов'язання знайти транспорт і доставити дітей з Києва до Вінниці, — каже пан Андрій. — Чому з Києва? Бо луганчани повідомили, що самі довезуть їх до столиці.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Фото надано підприємцем Андрієм.

СПОРТ

«Дніпро» втратив темп

Футбол. Чемпіонат країни. Прем'єр-ліга. 14-й тур. 1 грудня. **«Дніпро» — «Металург» (Донецьк). 1:1. Голи**: Коноплянка, 16 — Мораєс, 11.

«Дніпро»: Бойко, Влад (Бруну Гама, 57), Мазух, Дуглас, Лучкевич (Шахов, 87), Ротань, Чеберячко, Коноплянка, Кравченко, Зозуля, Селезньов (Матеус, 72). **Тренер** — Мирон Маркевич.

«Металург»: Бандура, Соболь, Путівцев, Чечер, Нойок, Габріел (Барановський, 85), Прийма, Морозюк (Нельсон, 61), Лазич, Алешандре (Овсепян, 73), Мораєс. **Тренер** — Володимир Пятенко.

Рефері — Ярослав Козик (Мукачеве).

Дніпропетровськ. «Дніпро-Арена». 1 250 глядачів. Мінус 12 градусів.

	В	Н	П	М	О
1. «Динамо»	**10**	**3**	**0**	**30 — 7**	**33**
2. «Шахтар»	**9**	**1**	**3**	**28 — 7**	**28**
3. «Дніпро»	**8**	**4**	**1**	**24 — 9**	**28**
4. «Олімпік»	6	3	4	13 — 25	21
5. «Волинь»	6	2	5	21 — 20	20
6. «Металіст»	5	4	3	19 — 17	19
7. «Зоря»	5	3	5	15 — 15	18
8. «Ворскла»	4	5	4	13 — 11	17
9. «Чорноморець»	3	5	4	13 — 13	14
10. «Металург» Д	3	5	5	15 — 16	14
11. «Говерла»	1	6	6	8 — 16	9
12. «Металург» Зп	2	3	8	10 — 27	9
13. «Карпати»	3	3	7	11 — 19	3
14. «Іллічівець»	**0**	**3**	**10**	**11 — 29**	**3**

Ще в дебюті поєдинку суперники обмінялися голами. Рахунок відкрили гості. Після виконання стандарту Карвальо поборовся за м'яч і скинув його під удар Мораєсу. Той обіграв Дугласа та пробив низом, м'яч від бокової стійки відскочив у ворота. Воротар господарів Бойко й оком не моргнув.

З відповіддю дніпропетровці не забарилися. Коноплянка після навісної передачі від Лучкевича потужним ударом забив м'яч у ворота «Металурга». Але, хоч як намагалися дніпропетровці, зламати оборону гостей їм так і не вдалося. Підопічні Володимира Пятенка не знітилися, чудово оборонялися і цілком заслужили цю нічию.

Наставник «Дніпра» Мирон Маркевич звернувся до керівництва клубу про необхідність нових трансферів, адже, на його думку, в команді тепер багато баласту.

«Усе залежить від президента клубу. Я озвучив усі позиції, які нам потрібні. Ми працюємо, є люди на ці позиції. Але нема сумнівів, що «Дніпро» потребує посилення. Є багато проблемних позицій: лівий оборонець, опорні півоборонці. А головне — це диспетчер, котрий нам потрібен, мов кров з носа», — каже Мирон Богданович.

А тим часом, втрата двох очок змусила «Дніпро» поступитися «Шахтареві», котрий за рівної кількості очок маєліпшу різницю забитих і пропущених м'ячів, другою позицією в турнірній таблиці.

Учасникам чемпіонату цього року залишилося зіграти лише пропущений 10-й тур. Він відбудеться 5, 6 і 7 грудня.

Домашня розборка

Баскетбол. У чемпіонаті Суперліги відбувся лише один матч. Зустрічалися столичні клуби. «Будівельник» (Київ) — БК «Київ». 80:76 (14:10, 23:21, 21:27, 22:18).

КРИМІНАЛ

Старший брат помстився за молодшого

Жахлива кара за споювання односельця спіткала двох мешканців Білозерського району Херсонщини. Один із товаришів по чарці прийшов додому таким, що язиком не поверне, його стан помітив старший брат і почав допитуватися, де молодший так набрався. Той розповів, що напоїли його приятелі у сільському барі. Обурений чоловік прибіг туди, вихопив ніж і влаштував справжню різанину. Після того повернувся додому і спокійно дочекався міліції. Правоохоронці швидко з'ясували, що 29-річний молодик вже відсидів за убивство, скоєне в бійці.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.
Херсонська область.

ДТЕК відновила після артобстрілів електропостачання чотирьох шахт на Донеччині (УНН)

Нейрохірург із Туреччини Сельчук ПЕКЕР, який спеціалізується на лікуванні пухлин головного мозку, планує у грудні в лікарні Святого Луки в Кіровограді провести безплатний прийом хворих, *довідався наш власкор Петро Мельник*

При Черкаській міськраді створюється громадська рада, до якої увійдуть члени органів самоорганізації населення, експерти та міські активісти, *повідомляє наш власкор Лідія Титаренко*

Допомогти тим, хто не просить, але дуже потребує допомоги

ДО МІЖНАРОДНОГО ДНЯ ІНВАЛІДІВ

Скалічені молоді хлопці — герої нації — повертаються з буремного сходу без ніг, рук, очей... Там вони захищали нас, а як почуватимуться тут, у мирному житті? Беззахисні, зневірені, яким вони бачать своє майбутнє? Чи зможуть здобути омріяну професію?

Голова Національної асамблеї інвалідів України Валерій Сушкевич та президент Університету «Україна» Петро Таланчук (зліва направо).

Інклюзивна освіта — шанс для героїв

19-річний Сашко мріяв вступити до університету і вивчитися на біолога, а нині лежить без ноги, яку втратив разом із тазовим суглобом під час АТО. «Хто я тепер?» — запитує. «Ти — нормальна людина!»— запевняє його, сам перебуваючи в інвалідному візку, Валерій Сушкевич, голова Національної асамблеї інвалідів України, народний депутат багатьох скликань.

Саме для таких хлопців та інших студентів з особливими потребами в рамках експерименту Міносвіти в 12 університетах та коледжах організовано інтегроване навчання. А Фонд соціального захисту інвалідів повністю бере на себе фінансування їхнього навчання.

В одному з таких закладів — Відкритому міжнародному університеті розвитку людини «Україна» — нещодавно відбулася 14-та Міжнародна науково-практична конференція «Актуальні проблеми навчання та виховання людей в інтегрованому освітньому середовищі в світлі реалізації Конвенції ООН про права інвалідів». У ній взяли участь 210 представників із 21 навчального закладу, десяти наукових установ, п'яти громадських організацій, які приїхали з 22 міст України, зі Швеції і США.

На початку вшанували хвилиною мовчання пам'ять чотирьох студентів Університету «Україна» — героїв Небесної Сотні Василя Мойсея та Сергія Байдовського (до речі, він мав інвалідність і є чемпіоном Дефлімпійських ігор!), а також загиблих в АТО студентів-правознавців Антона Москаленка, Максима Бендерова. Учасникам АТО на конференції приділили особливу увагу, адже загалом це — люди молодого віку, яким після повернення треба допомоги інтегруватися у суспільство.

Безбар'єрний простір

Те, що проблема людей з інвалідністю актуальна, свідчать цифри й факти.

— Нині в державі налічується 2,7 млн. людей з інвалідністю, більше половини з них працездатні, але 80% безробітні, — повідомив президент університету, перший міністр освіти незалежної України Петро Таланчук. — Причина банальна: в них немає належної освіти й відповідної професійної підготовки. Свого часу воїни-афганці, які повернулися скаліченими, поскаржилися мені, що їх не беруть у ВНЗ. На той час у США та Канаді інваліди в'єтнамської війни вже отримували повний соціальний пакет. Вивчивши міжнародний досвід, 16 років тому ми заснували перший в Україні університет інтегрованого типу. За цей час тут здобули вищу освіту майже сім тисяч фахівців з числа інвалідів. А нині майже тисяча з 18 тисяч студентів — це люди з особливими потребами. Досвід показує, що насправді люди з фізичними вадами вирізняються надзвичайною силою духу, колосальним потенціалом, і ми повинні не шкодувати для них своїх зусиль, адже вони самі не просять допомоги. Варто згадати нашого студента Юрія Тітова з тяжкою формою ДЦП, члена Спілки письменників України, котрий носом друкує свої вірші — багато які з них уже покладено на музику.

Свого часу Міносвіти визнало Університет «Україна» базовим за напрямом інклюзивної освіти. Тут усе продумано до дрібниць, адже експертами в створенні зручного навчального простору виступили саме студенти, їхні зауваження постійно враховуються. Наприклад, озвучено ліфти для швидкого орієнтування слабозорих та візочників. Три корпуси сполучені між собою галереями, всюди пандуси. Словом, наочно продемонстровано принцип безбар'єрної архітектури — розумного пристосування середовища до особливих потреб людей з урахуванням сучасного дизайну. В Центрі самостійної роботи встановлено апаратуру для навчання студентів з вадами зору, слуху та мовлення. Науково-практичний медико-реабілітаційний центр оснащено новітнім обладнанням. Нині фахівці активно долучилися до розроблення технічних засобів реабілітації для бійців АТО (зокрема, протезу колінного суглоба), а необхідне обладнання виділив Фонд соціального захисту інвалідів.

ДО РЕЧІ

Інклюзія (на відміну від інтеграції) — повне залучення студента з інвалідністю до освіти і забезпечення доступності не тільки архітектурної (як її звужено розуміють), а й соціальної, інформаційної. Це інша ідеологія освіти.

Не час для провокацій

Гість конференції Валерій Сушкевич тривалий час представляв і обстоював інтереси людей з обмеженими можливостями, очолюючи Комітет Верховної Ради у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів (на жаль, цього разу не потрапив до парламенту). Тож Валерій Михайлович занепокоєний тим, що дехто з новообраних депутатів ставить під сумнів доцільність існування Фонду соціального захисту інвалідів. Не можна підміняти економіку за рахунок інвалідів. Під час бойових дій на сході, коли кількість скалічених хлопців невпинно зростає, ці «перли» звучать провокативно й безвідповідально.

До слова, такі наміри час від часу витають у владних коридорах, зазначили учасники конференції. Заступник директора Фонду соцзахисту інвалідів Любов Ріяко повідомила, що виділені з держбюджету кошти Фонд спрямовує на освітні послуги, реабілітаційні центри, оснащення підприємств, перекваліфікацію тощо.

«В Університеті «Україна» навчання людей з інвалідністю оплачує Фонд соціального захисту інвалідів, і без його підтримки, я боюся, багато хто просто залишиться поза освітою, — зауважила радник з питань інклюзії Катерина Кольченко. — А цього не можна допустити. По всьому світу є гранти, фонди, і людина з інвалідністю може обрати собі ВНЗ, де є відповідні умови, де їй зручніше. В Україні є перелік державних ВНЗ, куди вступають інваліди, бо там забезпечено фінансування, але далеко не в усіх з них створено належні умови».

Кожна проблема має рішення

У грудні 2014 р. минає п'ять років з часу ратифікації Верховною Радою України Конвенції ООН про права інвалідів. Але, як зазначили учасники конференції, в організації навчання та працевлаштуванні людей з інвалідністю чимало невирішених проблем. Це і застаріле законодавство, на підставі якого працюють медико-соціальні експертні комісії, і недостатній рівень фахового забезпечення (зокрема, є потреба в медсестрі соціальної реабілітації). Варто звернути увагу і на рівень знань, який дають школярам з інвалідністю спеціалізовані навчальні заклади: чи достатній він для успішного вступу до ВНЗ? Недостатнім є і забезпечення індивідуальними спецзасобами для сприймання навчального матеріалу. Талановиті студенти з інвалідністю ще й досі мають проблеми з фінансуванням їхньої подальшої освіти.

Є на кого рівнятися

Незважаючи на недостатність державної уваги до проблем інвалідів, є люди, які демонструють професійність, компетентність та абсолютно інший підхід до реабілітації. Взірцем можна назвати Черкаський обласний центр медико-соціальної експертизи. Спеціалісти центру не дозволяють собі формального підходу, адже за умови фахового застосування індивідуальної програми реабілітації до активного життя можна повернути 50 відсотків інвалідів. Більше того, працюють і з їхніми батьками. Беруть активну участь у розробленні нових видів реабілітації. Проведене в Центрі опитування понад 2800 людей з інвалідністю показало, що близько 90 відсотків потребують активних видів реабілітації, а 75 відсотків — запропонували розвивати інклюзивний туризм. 17 видів туризму можуть бути пристосовані й доступні людям з інвалідністю.

Учасники конференції напрацювали пропозиції, серед яких — внести зміни до законодавства щодо надання адресного фінансування для навчання студентів з інвалідністю (незалежно від форми власності ВНЗ). А також визначити перелік необхідних умов і джерел фінансування для навчання та реабілітації поранених під час АТО.

Заступник директора Інституту спеціальної педагогіки НАПН України Алла Колупаєва наголосила на необхідності змінювати методологічні принципи навчання осіб з інвалідністю. За достатніх умов технічного забезпечення студент, приміром, з порушенням слуху може досягти високих результатів у навчанні.

Позитивні зміни є в новому Законі України «Про вищу освіту»: з'явилося аж 18 пунктів, які стосуються навчання і роботи студентів та викладачів з інвалідністю. Однак не внесено низку суттєвих пропозицій освітян. Наприклад, у законі висуваються обов'язкові вимоги до ВНЗ, де навчаються студенти з інвалідністю, незалежно від їхньої форми власності, але фінансування стосується тільки державних ВНЗ. А недержавні заклади, які запроваджують інклюзивну освіту, лишаються поза бюджетом. Тож студенти ВНЗ державної та недержавної форм власності, які мають інвалідність, досі перебувають у нерівних умовах.

Індивідуальна програма і два вчителі

Про міжнародний досвід в організації системи освіти для людей з інвалідністю розповів Лаял Кауффман (США), який нині працює зі студентами з вадами слуху у Вінницькій філії Університету «Україна». Наприклад, в Америці навчання дитини з обмеженими можливостями відбувається за співпраці двох фахівців: загального та спеціального педагогів. Ці особливі діти відвідують звичайний клас, вони вчаться навчатися і спілкуватися. Практикується наставництво одноліток. Для кожного студента з інвалідністю розробляється індивідуальний план навчання, який враховує його поточні можливості й освітні потреби. Тобто працює команда: два вчителі, керівник закладу, батьки і сам студент. «Ми називаємо це інклюзією. Така позиція прописана в урядовому законі», — підкреслив Лаял.

Також на конференції наголошувалося на тому, що надання статусу інваліда залежить саме від сучасної діагностики захворювань. Наприклад, в Ізраїлі 25 відсотків населення мають цей статус, а в Індії — 3. Зрозуміло, що визначальним чинником є підхід держави до діагностування й обліку осіб з інвалідністю. І Україні треба неухильно рухатися до європейських стандартів життя.

А нині наш святий обов'язок допомогти учасникам бойових дій з інвалідністю стати повноправними членами суспільства. Щоб вони жодного разу не відчули себе на узбіччі життя.

Людмила ОПАНАСЕНКО.
Київ.

Фото Вікторії ХАЛАЄВСЬКОЇ.

На курсах «Андроїд» (авторська програма викладача університету Костянтина Бруля) сліпі студенти використовують сучасні технології для прослуховування та запису лекцій.

В Америці навчання дитини з обмеженими можливостями відбувається за співпраці двох педагогів — загального та спеціального

«Історію» Криму напишуть під «Політ валькірій»?

Російські державні діячі продовжують здійснювати свої наїзди в окупований Крим, де, не соромлячись, проголошують нові правила життя та імперські стандарти.

З початку анексії півострова тут уже кілька разів побували і Володимир Путін, і Дмитро Медведєв. Настала черга й спікера Держдуми Сергія Наришкіна, який вирішив поспілкуватись із кримськими науковцями й поговорити про нову історію Криму. Не обійшлося й без різких заяв, як з боку самого глави нижньої палати російського парламенту, так і місцевого кримського «спікера» Володимира Константинова.

Зокрема, Наришкін заявив про те, що нібито Верховна Рада України «розтоптала» Конституцію Криму від 1992 року. Ту саму, де йшлося про можливість ухвалювати свої, кримські закони, обрання власного президента і парламенту.

Відразу постає цілком закономірне запитання до «московських сусідів». А що, у Криму не було свого парламенту й президента, або Верховна Рада Криму не мала можливості ухвалювати власні закони?

Хто першим наступив на пріснопам'ятні граблі? Можна згадати, що Конституція від 6 травня 1992 року давала широкі повноваження Криму в складі держави Україна, а також те, як він ними скористався. І взагалі, а судді хто?

У лютому 1994 року на проросійській хвилі було обрано президентом Криму Юрія Мєшкова, який очолював виборчий «Блок «Росія» (цікаво, у Росії можливий був би виборчий «Блок «Україна» на виборах, приміром, у Республіці Саха?).

Що обіцяв Мєшков? Обіцяв переведення годинника на московський час, обіцяв рублеву зону, виплату зарплат і пенсій у рублях. Що виконав? Тільки переведення стрілок, на одну годину вперед.

Був у Криму уряд, ключові пости в якому обійняли саме росіяни. Це й посади віце-прем'єра, міністра фінансів, економіки, сільського господарства, низки інших відомств. Вони були всі з Москви. Їх називали «пляжним урядом Криму», оскільки жили вони в одному із санаторіїв Алушти й приїжджали на роботу, обтрушуючи пляжний пісок із взуття. Це не перебільшення, це було насправді так. Економіка в цей час просто котилася під укіс. Безробіття, величезні борги у зарплатах і пенсіях.

Що ж робив проросійський президент? Мєшков почав розганяти Верховну Раду Криму, призначати своїх представників на місцях, призначати міністра внутрішніх справ, главу служби безпеки, інших силовиків. Укази найчастіше підписувалися на ходу. Про це знали як політики, так і журналісти.

У підсумку, перший і останній кримський президент забарикадувався на шостому поверсі в будівлі кримського парламенту, потім оголосив себе отруєним і потихеньку вирушив у Москву.

Проіснувала ця клоунада, за назвою «президентство в Криму», до березня 1995-го, тобто трохи більше року.

Верховна Рада України, звісно, скасувала Конституцію Криму, де був пост президента, оскільки більше таких експериментів вирішили просто не проводити. Але залишився кримський парламент, його ніхто не розганяв. Була прийнята нова редакція Конституції, поправки до якої вносилися аж до 1998 року самим же кримським парламентом. У грудні 1998 року український парламент Законом України затвердив нову Конституцію Автономної Республіки Крим.

Ось коротенько передісторія питання, про яке в Москві, очевидно, вже почали забувати, дозволяючи говорити й комусь про щось нагадувати. Чи не краще тоді згадати великого російського байкаря Крилова і його байку про якесь там дзеркало, на яке нема чого нарікати?

Може, справді, північному сусідові варто визнати, що в 1994—1995 роках експеримент за назвою «Російський Крим–1» з тріском провалився, протримавшись трохи більше року. На черзі «Російський Крим-2»?

«Спікер» кримського парламенту теж відзначився, коли заявив, що Україна завжди з побоюванням ставилася до Криму й кримчани не могли стати господарями на своїй землі.

Це взагалі за межею розумного, оскільки Константинов з 1998 року є депутатом кримського парламенту, двічі обирався спікером. Хто заважав йому і кримським депутатам розвивати економіку? Хто заважав це робити кримчанам, які раніше очолювали кримський же парламент? Чи знову згадати відомого російського байкаря?

Нині заговорили про якусь нову історію Криму, яку писатимуть кримські й російські вчені. Про це також йшлося під час приїзду спікера Держдуми Наришкіна до Сімферополя.

Мова йшла й про історію, точніше, про якусь «правдиву» історичну монографію, що має бути створена з «урахуванням нинішніх реалій». Цікаво, які реалії мають ся на увазі? Може, про анексію Криму в 1783 році? Чи про це в новій монографії говоритимуть як про приєднання «споконвіку російських земель», у тому числі й про масовий відплив кримських татар за межі півострова?

Чи про новітній час і нову анексію, уже через 231 рік? І чи буде в ній згадано знову про утиски за національною і політичною ознаками?

Росіяни вже активно залучилися до процесу з написання історії Криму, забуваючи часом про те, що всі історичні події бачаться на дуже пристойній відстані й дає їм оцінку, як правило, перебіг самої історії. Поки що, за дуже короткий, в історичному плані, проміжок часу, для московських правителів втручання в кримські, й не тільки кримські справи, має досить непривабливий вигляд і навіть злочинний.

Тут не дарма згадувалися візити нинішніх кремлівських керівників в анексований Крим. Зазвичай, завжди вони супроводжувалися брязканням зброї і ревінням потрібних армад. Наприклад, до приїзду Путіна влітку цього року в Крим було перекинуто понад п'ятдесят одиниць бойових літаків і вертольотів, у тому числі й стратегічних бомбардувальників.

До приїзду Наришкіна, знову так «збіглося», на півострів було перекинуто 14 винищувачів, у тому числі й новітніх. А в день, коли спікер Держдуми перебував у Криму, командуючий Чорноморським флотом Олександр Вітко заявив, що наступного року флот має намір зосередитися на бойовій підготовці новосформованих частин, реконструкції полігонів і будівництві інфраструктури в Криму та підготовці до прийому до складу флоту нових кораблів, підводних човнів і допоміжних суден.

Знову говорять про нові типи літаків, системи ППО та інші новітні озброєння. Очевидно, тепер візити посадових осіб РФ на півострів, який вони вважають своїм авіаносцем, відбуватимуться під вагнерівський «Політ валькірій»? Тільки в цьому разі треба пам'ятати й про те, над ким співали валькірії?

Михайло РУДЕНКО.
Крим.

СВІТ БЕЗ КОРДОНІВ

№ 233 (5983) СЕРЕДА, 3 ГРУДНЯ 2014

ЦЬОГО ДНЯ, 3 ГРУДНЯ

■ 1877. Народився Степан Рудницький — український географ і картограф, академік НАНУ, засновник української політичної та військової географії. ■ 1966. На Черкаському заводі «Хімреактив» уперше в СРСР почато промисловий випуск цінного препарату декамін. ■ 1976. Відкрито рух по Московському мосту в Києві. Проект цього моста архітектор Анатолій Добровольський розробив безплатно. ■ 1978. Пішов з життя Іван Кавалерідзе — український скульптор, кінорежисер, драматург, сценарист, художник кіно, народний артист УРСР. ■ 2004. Верховний Суд України ухвалив рішення, згідно з яким результати виборів президента України 21 листопада 2004 р. були визнані сфальсифікованими.

Сьогодні в Україні мінлива хмарність, переважно без опадів. На дорогах, крім західних областей, ожеледиця. Вітер південно-східний, східний, 5—10 м/с. Температура вночі 11—16 градусів морозу, на Лівобережжі 17—22, в західних областях 5—10, на Закарпатті, на крайньому півдні 5—10. Удень 3—8 градусів морозу, на Лівобережжі 9—14, на заході від 0 до 5 градусів морозу, на Закарпатті та на півдні 1—6 градусів тепла

ПЛАНЕТА

День без транспорту і пошти

У Бельгії відбувся черговий страйк проти політики жорсткої економії. З перебоями працювали залізниця, пошта, у Генті та Зеебрюгге простоювали порти. У столиці Валлонії Намюрі пікетувальники домоглися закриття більшості крамниць та офісів у центрі міста. Активісти профспілок також блокували дороги й державні установи.

Акції незгоди у країні відбуваються з початку листопада. Місцеві профспілки виступають, зокрема, проти реформи системи пенсійного та соціального забезпечення. Активісти мають наміри продовжувати галузеві страйки аж до 15 грудня, на коли заплановано загальний страйк і демонстрацію в Брюсселі.

ЦИТАТА

Днями прем'єр-міністр Японії **Шіндзо Абе (на знімку)**, перебуваючи на острові Хоккайдо, заявив, що його «місія як політика і як прем'єр-міністра» розв'язати проблему «північних територій» і підписати мирний договір з Російською Федерацією, оскільки це є «давня мрія японського народу». Як відомо, Токіо вважає головною умовою, за якої можливо здійснити цю місію — повернути острови Ітуруп, Кунашир, Шикотан та архіпелаг Хабомаї, **повідомляє наш власкор в Японії Ніна БАЛИКОВА.**

Обама намагається повернути довіру до поліції

У Сполучених Штатах тривають мирні протести. Демонстранти у Нью-Йорку, Вашингтоні та інших містах знову висловлювали обурення та незгоду з вердиктом суду стосовно звільнення від переслідування поліцейського, який застрелив афроамериканського хлопця у місті Фергюсон.

У відповідь на громадське обурення президент Барак Обама наказав створити робочу групу із вдосконалення роботи поліції. «Я переконаний, що коли ми працюватимемо наполегливо, то зможемо досягти того, що співробітники поліції та спільнота, якій вони служать, стануть разом боротися зі злочинністю. Разом боротимуться за те, аби кожен відчував себе в безпеці. Я впевнений, що ми зможемо побудувати і відновити довіру, але все це не станеться так швидко», — заявив перший афроамериканський президент Сполучених Штатів. На тлі сутичок між поліцією та демонстрантами він доручив генеральному прокурору Еріку Холдеру організувати низку зустрічей між представниками поліції і громадськими лідерами по всій країні. У ніч на вівторок на перший такій регіональній зустрічі в Атланті Холдер пообіцяв, що незабаром прокуратура видасть спеціальні інструкції, які обмежать прояви расизму поліцією. Місцеві активісти мало не зірвали виступ прокурора, влаштувавши протестну ходу під час його промови.

Прірва між НАТО й Кремлем глибшає

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

За словами Єнса Столтенберга, однією з основних тем, що обговорювалася учора під час засідання комісії Україна—НАТО, стала реформа Збройних Сил.Точніше — те, як Альянс може допомогти перетворити українську армію з пострадянської на сучасну. Він згадав про трастові фонди, які були створені саме з цією метою за результатами саміту Альянсу в Уельсі у вересні цього року.

Нагадаємо, тоді було оголошено про відкриття чотирьох таких фондів, наповнення яких допоможе розвинути різні аспекти нашої оборонної системи за стандартами Північноатлантичного альянсу. А саме, йдеться про логістику, командування і контроль, кібербезпеку та соціальну допомогу військовим. У вересні було відомо про те, що на їх діяльність виділено 15 мільйонів доларів. «Це, безперечно, за мірками Альянсу дуже мало. Краплина в морі з того, що нам потрібно», — прокоментував тоді «Голосу України» експерт Міжнародного центру перспективних досліджень Василь Філіпчук. Однак нових, більш реальних цифр учора озвучено не було.

Натомість з вуст Єнса Столтенберга пролунало багато неприємних послань у бік Москви. Росію він закликав відвести війська з території України, дотримуватися взятих у Мінську зобов'язань, вкотре назвав анексію Криму незаконною.

Однак нині в деяких висловлюваннях російських політиків (зокрема, речника Володимира Путіна Дмитра Пєскова) проглядається новий ультиматум Кремля Європі. Мовляв, ви гарантуєте невступ України до НАТО, ми — пом'якшуємо позиції. Судячи з висловлювань міністра закордонних справ ФРН Франка-Вальтера Штайнмаєра, на континенті є країни, готові до такого компромісу.

Звичайно, журналісти у Брюсселі запитали пана Столтенберга про те, чи не варто підтримати Україну членством в Альянсі? На що той відповів дуже дипломатично: «Політика відкритих дверей була успішною протягом багатьох років як запорука стабільності та миру в Європі. І ми досі її дотримуємося. Саміт (Альянсу. — **Ред.**) у Бухаресті 2008 року підтвердив, що двері НАТО відчинені для України. Та протягом кількох останніх років Україна займала позаблокову позицію, це було рішення українського парламенту, і ми його поважали. Зараз я бачу, що новий уряд проводить іншу політику. Якщо Україна відповідатиме критеріям НАТО і подасть заявку на вступ, то ми її розглянемо».

Нагадаємо, Президент України Петро Порошенко, нещодавно заявив: щоб виконати такі критерії, знадобиться не менше шести років.

Маргарита СОКОЛОВСЬКА.

Фото прес-служби НАТО.

Держсекретар США Джон Керрі** (ліворуч) **зустрічається з Єнсом Столтенбергом перед початком засідання у Брюсселі.

Гучна поразка «Газпрома»

Проект «Південний потік» закрито. У Москві вважають, що ініціатива належить Росії. Але Путіну дозволили лише констатувати те, що вже давно було ухвалено європейським істеблішментом. Вкотре за минулий місяць йому указали на місце у світі й у європейській політиці.

«Ми змушені переглянути свою участь у цьому проекті», — заявив російський президент під час своєї зустрічі в Анкарі зі своїм візаві Реджепом Ердоганом. Із властивої йому манерою Путін назвав Болгарію державою, яка не має суверенітету, тільки тому, що Софія не побажала пустити «Газпром» у Болгарію. Потім він похвалився, що знайшов, куди буде закопувати російські газові труби. Наобіцявши туркам преференцій і баришів (зокрема, знизивши на 6 відсотків вартість блакитного палива), хазяїн Кремля заявив, що газ у Європу піде через Туреччину. Мало того, повідомив, що в Греції Росія має намір побудувати «газову барахолку», де всі клієнти купуватимуть російський газ для своїх потреб.

Політичні оптимізм і наївність Путіна надихають, мабуть, лише генералів із його оточення. Якщо Європа не пустила російський газ через Болгарію, то чому вона відкриє дорогу для одержання Росією вуглеводневих надприбутків у Туреччині?

Розгром «Газпрому» очевидний. Корпорація вклала в «Південний потік» п'ять мільярдів доларів — у надії на газову експансію Європи, що завершилося гучною поразкою і грандіозними збитками. Ще протягом багатьох років Москва залишатиметься залежною від української транспортної інфраструктури. Цілком можна вважатися, що Путін одержав чергову порцію економічних санкцій, які змусять Росію поважати міжнародне право.

Віктор ТИМОШЕНКО.

Москва.

ФОТОФАКТ

У перуанській столиці Лімі стартувала конференція ООН зі змін клімату, на якій обговорюватимуть укладання нової угоди зі скорочення викидів парникових газів. Участь у відкритті взяли не лише представники делегацій, а й артисти.

Фото прес-центру ООН.

ЛІКБЕЗ ПРО ЄС

Асоціація з ЄС передбачає розвиток держави в демократичному напрямку

■ Високий рівень розвитку демократичних інститутів в країні-претенденті — один із основоположних критеріїв для вступу нових членів до ЄС. Обравши курс на європейську інтеграцію, наша держава має докласти зусиль, аби українські громадяни відчули переваги демократії європейського зразка, адже справжня демократія — це не тільки можливість вільно висловлювати свої думки, а й спроможність пересічного громадянина своїми діями визначати напрями розвитку своєї громади, дієво впливати на розвиток суспільства та держави.

За матеріалами ЄС.

У Єгипті загинув український турист

***Днями поблизу Хургади внаслідок ДТП загинув один громадянин України, ще одного було госпіталізовано, він перебуває у тяжкому стані,* інформує прес-служба Міністерства закордонних справ.**

Нагадаємо, це не перша ДПТ, в яку потрапляють українці в Єгипті. Так, у серпні цього року за 50 кілометрів від популярного курорту Шарм-еш-Шейх зіткнулися два автобуси з туристами. Тоді загинули 33 особи, понад 40 одержали поранення. Серед постраждалих була й одна українка.

Над номером працювали:
Ганна ЛУКАНСЬКА, Тетяна УВЄРОВА, Сергій МЕЛЬНИК.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ,** Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси та передплатна ціна на 2014 рік

Для фізичних осіб:
40224 — 12 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 10 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 35 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 100000.

Друк:
ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15
www.mega-poligraf.kiev.ua

Зам. 38891

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

Сайт — www.golos.com.ua
Інформаційний портал — www.golosukraine.com

